

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

รัก

30 วัน เพื่อรัก
30 ปี เพื่อรอ

ชื่อนกเงิน

30 วัน เพื่อรัก 30 ปี เพื่อรอ

ช่อนกลืน

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม คำ า

สำนักพิมพ์

พื ม ฟ้า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๑๗

30 วันเพื่อรัก 30 ปีเพื่อรอ

ผู้เขียน : ซ่อนกลิ่น

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1639-6

ราคา ๒๖๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : วรภช คุณาดุลยกิจ
ออกแบบปก : สุรียาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง
พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโลการพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญวาทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สภาพบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พับฟู้ด
กระดาษกอนบอสนายตากรีนรีด
www.greenread.com

บทนำ

เกือบสามทุ่มแล้ว แต่หญิงสาวร่างบางซึ่งสวมชุดลูกไม้กระโปรง สีดำเพ็งกลับถึงตรอกเล็กๆ อันเป็นหนทางทอดไปสู่บ้านพักของเธอ แสงไฟ จากโคมก่อนข้างริบหรี่ บางดวงติดๆ ดับๆ แต่บางดวงก็สิ้นอายุขัยของมัน ไปนานแล้ว ทำให้ทิวบริเวณปกคลุมไปด้วยความมืดสลัว ยิ่งดีที่ค่าคืนนี้เป็น วันแรมหนึ่งค่ำ จึงมีแสงเงินยวงจากดวงจันทร์เกือบเต็มดวงคอยเป็นเพื่อน ไม่อย่างนั้นเธอคงมองไม่เห็นทาง และคงสะดุดแผ่นไม้ที่ปกคลุมเหนือหน้าผา ซึ่งปลายกระดกขึ้นเพราะความเก่าคร่ำคร่าไปแล้ว

หญิงสาวใช้นิ้วกรีดน้ำตาแห่งความอาดูรซึ่งยังไม่จางหายจากงานศพ ที่เพิ่งผ่านพ้นไป... เธอยกเท้าข้ามไม้กระดกนั้นแล้วอย่าเท้าต่อไป จนกระทั่ง ถึงสุดทางซึ่งมีราวไม้พุ่มพังกั้นไม่ให้คนตกลงในคลองกว้างใหญ่ ก่อนจะเลี้ยว ซ้ายตรงมุมบ้านสังกะสีหลังหนึ่ง ถัดจากบ้านหัวมุมไปสองสามหลังเป็นที่พักอาศัยของเธอกับมารดาที่เพิ่งล่วงลับไปเมื่อไม่กี่วันก่อน ทว่าเธอกลับ ต้องชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่งกำลังทำลับๆ ล่อๆ อยู่ที่ประตูหน้าบ้าน

ของเธอ

“นั่นทำอะไรกันนะ” เธอร้องถามอย่างไม่ทันคิดด้วยหงงแหงทรัพย์สมบัติชิ้นสุดท้ายที่เหลืออยู่ในชีวิต ทารู้อันรู้ว่ามันจะนำมาซึ่งอันตราย และเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของเธอไปอย่างสิ้นเชิง

“มันอยู่นั่นนี่” ชายฉกรรจ์คนหนึ่งสะกิดไหล่ชายผมยาวหนวดเคราเพิ่ม ใบหน้าห้ำหั่นกรึ่มราวสัตว์ป่า

วินาทีนั้นเองที่หญิงสาวตระหนักถึงอันตรายใหญ่หลวง... พวกมันมีสามคน ต่างหันมามองเธอเป็นตาเดียว เป็นดวงตาซึ่งฉายแววแห่งภัยคุกคามแผ่ระรานออกมาจนทำให้เธอหนาวยะเยือก

“อีคุณนายไม่เห็นบอกว่าสววยอย่างนี้หว่าพี” อีกคนบอกด้วยท่าทางกะลุ่มกะเหลี่ย

หัวหน้าพวกมันพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะชี้มาทางเธอแล้วประกาศก้อง “จับมัน!”

สิ้นคำสั่ง ชายฉกรรจ์ทั้งสามก็ย่างสามขุมมาหาเธออย่างใจเย็นราวกับมั่นใจว่าเธอเป็นลูกไก่ที่ไม่มีวันหนีรอดเมื่อมีมัจจุราชไปได้แน่

ตะกร้าใส่ของที่ซื้อมาจากลำเพ็งจึงถูกใช้เป็นอาวุธจำเป็นอย่างพลอตตัว เธอเขยิบไล่พวกมันคนหนึ่งจนของข้างในหล่นกระจัดกระจาย รวมทั้งกระเป๋าทือของเธอซึ่งรวบรวมทุกอย่างในชีวิตเอาไว้ แต่เธอไม่มีเวลาสนใจ เพราะพวกมันกรูกันเข้ามาแล้ว เธอต้องวิ่ง!

โดยไม่รอช้า หญิงสาวหมุนตัวหันหลังกลับ ก่อนจะก้าวขยาดาวๆ วิ่งเลาะริมคลองกลับไปทิศทางตรงกันข้าม

“ช่วยด้วย!” เธอส่งเสียงร้องแต่ไม่มีใครเปิดประตูออกมา รู้ดีว่าบ้านทุกหลังมีคนอยู่ แต่ไม่มีผู้คนจากบ้านหลังไหนยื่นมือมาช่วยเธอ ไม่มีใครอยากยุ่งยากและเสี่ยงอันตราย พวกเขาไม่ต้องการข้องเกี่ยวกับอาชญากรรม ทำให้เหล่าอาชญากรยำใจ ไล่ล่าเธออย่างไม่เกรงกลัวสิ่งใดทั้งสิ้น

หญิงสาววิ่งอย่างไม่คิดชีวิต รู้เพียงอย่างเดียวว่าเธอจะหยุดไม่ได้ เพราะถ้าหยุด นั่นหมายความว่าชีวิตของเธอจะต้องจบสิ้นลง หากไม่ล้มหายใจก็คงต้องตายทั้งเป็นด้วยควาราคีที่พวกมันทิ้งให้เป็นตราบาปไปตลอดชีวิต

“มาทางนี้ลึจ๊ะ”

เสียงใครคนหนึ่งดังก้องอยู่ในหัว...หญิงสาวเลี้ยวไปเห็นสะพานไม้ที่ทอดข้ามคลองไปสู่อีกฝั่งซึ่งเธอจำได้ว่าเป็นไซต์งานก่อสร้างตึกแถวของนักลงทุนกลุ่มหนึ่งที่มากกว่านซื่อที่ทางแถวนี้เอาไว้เมื่อหลายปีก่อน ในเวลากลางวันก็คักด้วยเสียงคนงานทำงานอย่างขะมักเขม้นแข่งกับเวลา แต่ในยามนี้มันช่างเปลี่ยวร้างวังเวงสุดศกน่านับ

ฉับพลันนั่นเอง โคมไฟที่ติดอยู่บนตัวสะพานก็กะพริบปริบๆ เป็นจังหวะเหมือนไฟนำทางเครื่องบินให้ลงจอดบนรันเวย์ ราวกับมีใครบางคนเชื้อเชิญเธอให้ข้ามไป...นั่นอาจเป็นสัญญาณจากเทพธิดาองค์ใดที่ต้องการช่วยเหลือ หญิงสาวจึงตัดสินใจวิ่งข้ามสะพานไป

เสียงฝีเท้าตึงตังของพวกมันที่ย่ำลงบนแผ่นไม้ผู้พังยังดังตามมาอย่างไม่ลดละ หญิงสาววิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เมื่อข้ามไปได้ก็ถึงทางแยก ซึ่งก็น่าแปลกที่เหล่าโคมไฟตลอดเส้นทางด้านหนึ่งดับลง แต่อีกด้านกลับสว่างไสวขึ้น

หญิงสาวตัดสินใจวิ่งไปตามทางที่สว่างนั้นทันที คงมีใครสักคนกำลังช่วยเหลือเธอจริงๆ

พื้นซีเมนต์กระจ่ายด้วยแสงนวลของดวงจันทร์รับกับแสงไฟจากโคมส่องทาง เธอวิ่งไปตามเส้นทางนั้นด้วยความหวังว่าเทพธิดาแห่งดวงจันทร์คงเปล่งแสงช่วยนำทาง

เงาดำมืดคืบคลานมาใกล้ อาจเป็นเงาของพวกมัน...ความคิดนั้นผลักดันให้เธอยิ่งเร่งฝีเท้าแม้จะเหนื่อยและอ่อนล้าเพียงใด ทว่าความหวังทั้งหมดทั้งมวลที่มีต่อเทพธิดาแสงจันทร์ก็มีอันพังงินท์ลงอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเบื้องหน้าของเธอคือ...ทางตัน

หญิงสาวพุ่งไปเกาะราวไม้ด้วยความสิ้นหวัง เลยออกไปเป็นลำคลอง กว้างใหญ่ เสียงหัวเราะของพวกมันดังมาจากด้านหลัง เธอหวาดผวา ตัดสินใจไม่ดีกว่าจะกระโดดลงไปดีหรือเปล่า สุดท้ายก็กลับหลังหันหันน้ำตาที่ท่วมท้นไปเผชิญหน้ากับปีศาจร้ายที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตามาก่อน พวกมันเดินอย่างสามชุกเข้ามา เบื้องหลังของพวกมันคือท้องฟ้ามืดมิดที่ประดับด้วยดวงจันทร์เสี้ยว

หญิงสาวเบิกตากว้าง มองเงาดำที่คืบคลานอยู่บนดวงจันทร์ด้วยความรู้สึกหวาดกลัว มันเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังกลืนกินสิ่งเดียวที่เป็นความหวังแห่งแสงสว่างของเธอยามนี้...วินาทีนั้นเธอเห็นบ้านเรือนอีกฟากหนึ่งทีเพ็งจะวิ่งผ่านมาลึกลับครุ่นเปิดไฟกันพริบ ก่อนจะมีเสียงเคาะโลหะดังขึ้นพร้อมกับมีเสียงปืนกัมปนาทแว่วมาแต่ไกล สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงให้ทั้งเธอและชายฉกรรจ์ทั้งสามไม่น้อย

“เฮ้ยพี่” คนหนึ่งหันไปชี้ขึ้นบนท้องฟ้า “ราหูอมจันทร์”

พวกมันพากันหันไปมองดวงจันทร์ที่บัดนี้ถูกรากุสกินไปเกือบมืดแล้ว

“แผ่นหะวะพี่ เดี่ยวไครมาเห็นเข้า” อีกคนบอกด้วยความหวาดกลัวต่อเสียงที่ดังสนั่นอยู่

“ไม่ได้! ต้องจัดการอีนี้ตามที่คุณนายสั่งก่อน ไม่งั้นไม่ได้เงินนะเว้ย!” คนเป็นหัวหน้าบอก ก่อนจะหันรีหันขวางจนกระทั่งพบไม้หน้าสามก่อนหนึ่งข้างรื้อรังกะสีของไซตังงานก่อสร้าง มันกัมลงหียบไม้นั้น ก่อนจะปราดเข้ามาหาแล้วฟาดศิโรษะเธออย่างแรง

หญิงสาวกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด แรงกระแทกทำให้เธอหงายไปฟิงราวไม้ ความเก๋คร่ำคร่าของท่อนไม้ที่ผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานทำให้รับน้ำหนักที่โถมตัวไปไม่ได้ ท่อนบนสุดหักกตั้งเปาะ พาให้เธอเสียดลั๊กหงาย

ตกลงไป

ชั่ววินาทีแห่งความเป็นความตาย เธอรู้สึกว้าวของเหลวเหนียวข้นไหลเข้าตา มันทำให้ดวงตาของเธอพร่าเลือน สถิติขาดหายวูบวาบเป็นช่วงๆ เธอเห็นแสงสุดท้ายของดวงจันทร์ที่ถูกรากหูกลืนกินจนกระทั่งหายวับไปจากท้องฟ้าราตรี เสียงเคาะโลหะของชาวบ้านดังในหู ก่อนจะตามด้วยเสียงตูมอันเกิดจากเธอร่วงลงน้ำ กบตัวหนึ่งกระโดดผลุงผ่านหน้า...แล้วในที่สุดสถิติสัมปชัญญะทั้งหมดทั้งมวลของเธอก็ขาดผิงลง

๑

เมื่อเจ้าหญิงทอดพระเนตรเจ้ากบตัวน้อยที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ด้วยผีพระหัตถ์ของพระองค์เอง พระองค์ทรงรู้สึกสำนึกผิด รีบอุ้มมันขึ้นอย่างทะนุถนอม ก่อนจะทอดพระเนตรใบหน้าเล็กๆ ของมัน พลันพระดำรัสของพระบิดาก็ผุดขึ้นในห้วงความคิดของพระองค์เอง

“ก่อนพูด เราเป็นนายของคำพูด แต่เมื่อพูดออกไปแล้ว คำพูดเป็นนายของเรา เมื่อเจ้าได้ให้คำสัตย์ต่อเจ้ากบตัวนี้แล้ว เจ้าก็ต้องปฏิบัติตามคำของเจ้าประหนึ่งเป็นการให้คำสัตย์ต่อพ่อด้วย”

เจ้าหญิงโหมงามถอนสะอื้นด้วยความรู้สึกเสียพระทัยอย่างยิ่ง ที่เอาแต่รังเกียจเคียดจันท์เจ้ากบตัวนี้ ทั้งที่มันช่วยเก็บลูกบอลทองคำอันเป็นที่หวงแหนของพระองค์ขึ้นมาจากสระน้ำให้

“ข้าขอโทษ” เจ้าหญิงตรัสก่อนจะทำการที่ไม่มีใครคาดคิดแม้แต่พระองค์เองก็ตาม นั่นคือทรงก้มลงจุมพิตเจ้ากบตัวน้อยเพื่อเป็นการไถ่บาปพลันนั่นเอง บังเกิดสิ่งอัศจรรย์ที่เจ้าหญิงไม่คาดคิดมาก่อน นั่นคือ

ร่างกายของเจ้ากบน้อยมีควันขาวพวยพุ่งออกมา ก่อนที่ควันเหล่านั้นจะปกคลุมเจ้าสัตว์ตัวเขียวจนหมด ทำเอาเจ้าหญิงถึงกับตกพระทัยปล่อยมันจากพระหัตถ์อีกครั้ง แต่คราวนี้เจ้ากบไม่ได้ตกลงสู่พื้น เพราะควันขาวเหล่านั้นโอบอุ้มมันไว้ก่อนจะเกิดระเบิดเล็กๆ ขึ้น แรงอัดอากาศทำให้ควันเหล่านั้นเริ่มจางหาย

เจ้ากบน้อยกลายเป็นเจ้าชายหนุ่มรูปงามที่พระองค์เคยฝันถึง ทำเอาเจ้าหญิงโหมงามทรงตกตะลึงกับภาพที่เห็น เจ้าชายหนุ่มแย้มพระสรวลให้ ก่อนจะตรัสด้วยสุรเสียงอ่อนโยน

“แท้จริงแล้วข้าคือเจ้าชายที่ถูกแม่เมดสาปให้กลายเป็นกบ มีวิธีเดียวเท่านั้นที่สามารถแก้คำสาปได้ นั่นก็คือจุมพิตจากหญิงผู้เป็นที่รัก ซึ่งก็คือ...เจ้า”

เมื่อได้ฟังดังนั้น เจ้าหญิงก็แย้มพระสรวลด้วยความปีติ เจ้าชายหนุ่มขอพระองค์แต่งงาน พระองค์ไม่ลังเลที่จะตอบตกลงด้วยความยินดี หลังจากนั้นเจ้าหญิงกับเจ้าชายกบก็อภิเษกสมรสกันและครองรักกันไปตลอดกาล-นานอย่างมีความสุข...

“เย้!”

เสียงร้องและเสียงตบมือจากเด็กๆ ในห้องกิจกรรมเล็กๆ ในแผนกเด็กของโรงพยาบาลธนบดี โรงพยาบาลชื่อดังบนถนนพระรามสองดังขึ้น หลังจากนิทานเรื่องโปรดจากปากของคุณหมอหนุ่มรูปงามจบลง

“เล่าอีกเรื่องสิคะคุณหมอ” เสียงแหลมเล็กของเด็กหญิงตัวน้อยดังขึ้น

คุณหมอหนุ่มนักเล่านิทานหันไปยิ้มให้เด็กผู้หญิงรูปร่างแกร็นบนรถเข็นซึ่งมีสายน้ำเกลือระโยงระยาง ก่อนจะเอื้อมมือไปสัมผัสแก้มของเด็กน้อยเบาๆ “ไม่ได้แล้วจ๊ะ ถึงเวลาทานอาหารเย็นและทานยาแล้วนะ”

“โห...ไม่ยากกินยาเลยคะ” เด็กหญิงอีกคนที่เห็นโรคปากแห่งเพดาน
โห่บอกร้องอว พ้าให้เด็กคนอื่นๆ ร้องครวญประท้วงออกมาทั้งระงม

“เอาอย่างนี้...” คุณหมอมอหุ้มเอ่ยชัดขึ้นอย่างใจเย็นก่อนที่เด็กๆ
จะอแง “ถ้าทุกคนกลับไปห้อง รับประทานอาหาร และทานยากันเรียบร้อย
คุณหมอสัญญาว่าพรุ่งนี้คุณหมอจะมาอ่านนิทานให้ฟังอีก...ดีไหม”

“จริงนะครับ” เด็กชายคนหนึ่งโพล่งขึ้น

ชายหนุ่มหันไปมองตามเสียง เด็กคนนั้นถึงแม้จะดูสมบูรณ์กว่าเด็ก
คนอื่นในห้อง แต่หากใครเคยเห็นยามที่เขาถอดเสื้อ ก็จะมีอาการอึ้ง
กลางหน้าอกว่าเขาเป็นเด็กที่มีหัวใจไม่สมบูรณ์เท่าไร

“จริงสิ แถมให้สองเรื่องเลย” คุณหมอมอหุ้มยกสองนิ้วให้เด็กชาย
เป็นการยืนยัน “ถ้าทุกคนไม่อแงเรื่องทานข้าวทานยา ทุกคนจะสัญญา
กับหมอได้ไหมละ”

“ได้สิคะ” เด็กหญิงบรรณเช่นคนเดิมบอก ก่อนจะมีเสียงขานรับจาก
เด็กคนอื่นๆ ตามมา

“โอเค” คุณหมอนักเล่านิทานเอ่ยนำเสียงเมตตา “ถ้าอย่างนั้นตอน
นี้ให้คุณพยาบาลคนสวยพาทุกคนกลับห้องก่อนนะครับ”

คำว่า ‘พยาบาลคนสวย’ ทำเอาหญิงสาวสวมชุดขาวที่ยืนอยู่หลังห้อง
พากันนอมยิ้มแก้มแดง เพราะหากเป็นคำชมจากคุณหมอคนอื่นก็คงจะ
ไม่เท่าไร แต่นี่เป็นคำชมจากนายแพทย์ปิติ ภูษิตนัย แพทย์หนุ่มอนาคตไกล
ของโรงพยาบาลผู้มีหน้าตาหล่อเหลาชั้นเทพ แถมยังเป็นทายาทเพียง
คนเดียวของ มานะ ภูษิตนัย เจ้าของโรงพยาบาลแห่งนี้ก็ต่างหาก...
เป็นใครก็คงจะอดยิ้มแก้มแทบปริไม่ได้หรอก นั่นเพราะปิติมีใบหน้าเกลี้ยง
เกลาและอ่อนเยาว์กว่าวัยใกล้สามสิบปีของเขามากทีเดียว เขามีนัยน์ตา
หวานที่พร้อมจะละลายผู้หญิงทุกคนที่เขาจ้องมองแม้ในเวลาที่ไม่เอาจัด

ดูเหมือนจะมีสิ่งเดียวเท่านั้นที่ทำให้เขาดูภูมิฐานสมอายุ นั่นก็คือ

แวนกรอบทองที่อยู่เหนือจุมโกโด่งเป็นสันซึ่งเขาสวมมันตั้งแต่อายุสิบปี จนถึงเดี๋ยวนี้ก็กลายเป็นอวัยวะสำคัญอีกชิ้นหนึ่งของชีวิตไปเสียแล้ว

“แล้วถ้าคุณพยาบาลกลับมารายงานว่าทุกคนเป็นเด็กดี พรุ่งนี้คุณหมอจะเล่านิทานให้ฟังสองเรื่องเลย” ปิติกล่าวด้วยน้ำเสียงแจ่มใสพร้อมชูสองนิ้วขึ้นเป็นการยืนยันอีกครั้ง

“ค่ะ/ครับ” เด็กๆ รับคำสั่งเสียงแหลม ก่อนจะเป็นฝ่ายพากันเร่งเร้าให้เหล่าพยาบาลสาวที่เอาแต่จ้องมองคุณหมอหนุ่มอย่างเพลิดเพลินีให้พากลับห้องเสียเอง ด้วยหวังว่าถ้าเป็นเด็กดี พรุ่งนี้จะได้ฟังนิทานสนุกๆ จากคุณหมอปีติอีกครั้ง แถมยังได้ฟังถึงสองเรื่องอีกต่างหาก

“แหม...คุณหมอเก่งจังนะคะ ทำเอาเด็กติดกันตรึมเลย”

พยาบาลสาวเอ่ยระหว่างช่วยคุณหมอหนุ่มเก็บของเล่นกลับเข้าที่ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยหลังจากเด็กๆ ออกไปจากห้องกันหมดแล้ว

ปิติยิ้ม ปิดหนังสือนิทานเรื่องเจ้าชายกบ ใ้ช้ปลายนิ้วลูบหน้าปากด้วยแววตาชวนฝัน

“เด็กพวกนี้น่าสงสารออกครับ แค่เจ็บกายก็แยะพออยู่แล้ว ผมอยากให้พวกเขามีความสุข จะได้มีกำลังใจต่อสู้ชีวิตต่อไปนะครับ”

“แต่แหม...แค่งานตรวจคนไข้ คุณหมอก็นั่งพักพออยู่แล้วนี่คะ ทำไมต้องสละเวลาพักผ่อนหลังออกเวรมาทำอะไรอย่างนี้ด้วย เหนื่อยแยะเลย”

ชายหนุ่มหัวเราะ ขยับแวนกรอบทองให้เข้าที่ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ชั้นหนังสือ สอดนิทานเล่มโปรดกลับเข้าไปในตู้ของมันตามเดิม “เพราะทำงานมาหนักนะสิครับ ถึงได้มาหาความสุขใส่ตัวแบบนี้ พี่หนังไม่รู้หรือครับ มีสรุปผลการวิจัยว่าเสียงหัวเราะของเด็กๆ ทำให้เราคลายเครียดได้ดีเสียยิ่งกว่าไปนั่งดูหนังดูละครน้ำเน่าอีกนะครับ”

“แหม...คุณหมอกี่” พยาบาลสาวค้อนเขาด้วยความขัดเขินมากกว่า

โกรธ เพราะเคยถูกอีกฝ่ายจับได้ว่าแอบดูละครตอนเข้าเวรครึ่งหนึ่ง
เขาหัวเราะก่อนจะรู้สึกถึงอาการคันที่เอวตามด้วยเสียงโทรศัพท์
ดังขึ้น บีติจึงหยิบเครื่องมือสื่อสารแบบพกพาจากซองหนังข้างเอวขึ้นมาดู
“ไอ้กรรม” เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบาเมื่อเห็นหมายเลขของปรกรณ์ เพื่อน
ที่เคยเรียนและเล่นดนตรีด้วยกันในมหาวิทยาลัยแพทย์ที่อังกฤษ ก่อนจะ
กดรับสายแล้วนำโทรศัพท์มาแนบหู

“ว่าไงกรรม”

“เฮ้ย! มีเรื่องอยากให้ช่วยหน่อยวะ”

เสียงร้อนใจของปรกรณ์ซึ่งดังออกมาจากลำโพงทำเอาบีติแปลกใจ
เพราะปกติเพื่อนหนุ่มนี้มักส่งเคราะห์คนนี้มีอารมณ์ดีเสมอ ไม่ว่าจะ
พบปะกันครั้งใดก็ตามเขามักได้ยื่นเสียงหัวเราะหรือเรื่องตลกจากปากของ
ชายคนนี้ตลอดเวลา

“ทำไมเสียงป่วยแบบนี้วะ มีเรื่องคอขาดบาดตายอะไรหรือไง”

“เออลีวะ”

“อะไรวะ”

“มีคุณป้าคนหนึ่งที่คุณย์ฯ ไม่สบายวะ” ปรกรณ์เอ่ย

คุณย์ฯ ที่ปลายสายเอ่ยถึงนั้นคือสถานดูแลและพยาบาลผู้สูงอายุ
ชั้นเซตเฮลท์แคร์ ซึ่งปรกรณ์ทำงานเป็นนายแพทย์ที่ปรึกษาฝ่ายงานพยาบาล
และกายภาพบำบัดอยู่

“อ้าว...ไม่สบายแกก็ตรวจไปสิวะ หรือจะเฉพาะทางก็เรียกหมอ
เฉพาะทางไปตรวจดูสิ”

“แกไม่ยอมมาให้ตรวจนะสิ”

“ทำไมล่ะ”

“แกบอกว่าจะให้คุณหมอบีติ ฉันจูนัย ตรวจคนเดียวเท่านั้น”

“ฉันเหรอ”

“เออลีวะ!” ปกรณ์เอ่ยเสียงดังเกือบเหมือนตะคอก “คุณป้าชบาแก ไม่สบาย ไอโซลกๆ มาสองสามวันแล้ว ข้าวปลาหยุกยกก็ไม่ยอมกิน แล้วก็ไม่มียอมให้หมอหน้าไหนตรวจเลย ว่าร้องหาแต่นายคนเดียวเท่านั้น ขนาดฉันที่สนิทกับแกที่สุดยังโดนตวาดใส่เลย”

“ชบา...” ปิตินวนชื่อนั้นอย่างครุ่นคิด แต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยรู้จักคนสูงวัยชื่อนี้ตอนไหน เพราะตัวเองเพิ่งกลับมาจากอังกฤษได้เพียงสองสามเดือนหลังจากใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นตั้งแต่อายุสิบสอง และเพิ่งทำงานในหน้าที่แพทย์ที่โรงพยาบาลไม่ถึงสองเดือน ไม่น่าจะมีใครรู้จักถึงขนาดระบุให้ไปตรวจรักษาแบบนี้ได้ โดยเฉพาะคนชราที่อยู่ในบ้านพักคนชราซึ่งเขาไม่เคยย่างกรายเข้าไปเลย “ใครวะ ทำไม่ถึงรู้จักฉันด้วย”

“ป้าชบาแกอยู่ที่บ้านพักคนชราที่ฉันทำงานอยู่นี้แหละ แต่รู้จักนายได้ไงฉันก็ไม่รู้เหมือนกันวะ ถามอะไรแกก็ไม่บอก อาจเป็นเพราะญาติหรือของแกก็ได้มั้ง”

“ญาติหรือรู้...” เขาทวนคำ ขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ

“เออ...เอาไว้เจอกันจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียด ว่าแต่นายมาได้หรือเปล่าวะ”

ปิตินิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะถอนใจเบาๆ แล้วตอบตกลง...เคยตั้งปณิธานเอาไว้ตั้งแต่ปรารถนาที่จะเป็นแพทย์แล้วว่าเขาจะรักษาคนไข้ทุกคนให้ดีที่สุด ไม่เลือกว่าจะยากดีมีจนแค่ไหนก็ตาม

“เออ ไปก็ได้ ทางผ่านอยู่แล้วนี่หว่า”

“ขอบใจเว้ย” ปลายสายบอกอย่างลึกลับ

หลังจากวางสาย คุณหมอหนุ่มก็เดินทางออกจากโรงพยาบาลโดยรถไฟเร็วลิ้นโต ทำรถมีเครื่องมือแพทย์และยาเท่าที่จำเป็นอยู่แล้ว เนื่องจากเขามักใช้วันว่างตระเวนไปตามชุมชนแออัดหรือหมู่บ้านต่างๆ ที่ห่างไกล

ความเจริญเพื่อไปตรวจรักษาคนป่วยซึ่งขาดสนไม่มีเงินค่ารถเดินทางมารับการรักษาที่โรงพยาบาล

ใช้เวลาไม่นานนักบิดก็มาถึงชั้นเซตเฮลท์แคร์ ซึ่งเป็นบ้านพักคนชราที่มีเนื้อที่ประมาณห้าไร่อยู่ติดริมคลองภาษีเจริญ มีอาณาบริเวณติดกับวัดชลธาราม วัดชื่อดังในชุมชนแถบนี้ ปกรณ์เคยเล่าให้เขาฟังว่าเจ้าอาวาสวัดชลธารามคนก่อนเป็นผู้ริเริ่มให้สร้างบ้านพักคนชราแห่งนี้ขึ้นมา เพื่อให้เป็นที่พักพิงแก่คนสูงวัยที่ไร้ญาติขาดมิตรหรือถูกลูกหลานทิ้งขว้าง โดยนำเงินที่ได้จากจิตศรัทธาของญาติโยมทั้งหลายมาเป็นทุนก่อสร้าง รวมทั้งเป็นทุนสำหรับดำเนินกิจการงานต่างๆ ภายในด้วย

อาคารหลักนั้นเป็นอาคารคอนกรีตสองชั้นที่เพิ่งจะสร้างเสร็จเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ภายในมีห้องหับกว่าห้าสิบบ้าง และมีคนทำงานอยู่ไม่น้อย เพราะนอกจากพนักงานประจำแล้ว ยังมีผู้มีจิตอาสาช่วยงานสม่ำเสมอ ทั้งที่เป็นเด็กวัดและเคยเป็นเด็กวัดมาก่อน ซึ่งคนเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่เจ้าอาวาสส่งเสียจนเล่าเรียนจบตามสาขาวิชาต่างๆ และต่างก็มาผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันทำงานโดยไม่รับค่าจ้างใดๆ ทั้งสิ้น...รวมทั้งปกรณ์ เพื่อนร่วมรุ่นของเขาที่ได้ทุนจากรัฐบาลไปร่ำเรียนแพทย์ที่ลอนดอน พอเรียนจบกลับมาก็บรรจุเข้าทำงานในโรงพยาบาลของรัฐเพื่อใช้ทุน แต่ยามว่างก็มาช่วยที่วัดดูแลบ้านพักคนชราแห่งนี้ด้วย

หลายปีต่อมาปกรณ์ก็ถูกเจ้าอาวาสคนปัจจุบันขอให้มาช่วยเป็นที่ปรึกษาทางด้านพยาบาลให้ เพราะทุกคนที่มาพึ่งพิงอยู่ที่สถานดูแลผู้สูงวัยแห่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเหมือนเครื่องจักรที่ใช้งานมานาน ย่อมสึกหรอเสื่อมสลายไปบ้างตามกาลเวลา ต้องให้ช่างมนุษย์คอยซ่อมแซมดูแลอยู่เสมอ ปกรณ์ตกปากรับคำทันที บัดนี้เขาจึงกลายเป็นนายแพทย์ที่ปรึกษาของฝ่ายงานพยาบาลและกายภาพบำบัดของที่นี่อย่างเต็มตัว

“เฮ้ย มาเร็วทีวะ” ปกรณ์หักแล้วยิ้มให้ด้วยสีหน้าโล่งใจ ดวงตาเท่า

เม็ดกวยจี๊เบื้องหลังแว่นตาหนาเตอะแทบกลืนหายไปกับเนื้อเหนื่อแก้มย้วย
 “ก็ไม่ใช่ไกลนี่ ขับรถมาเบีบเดียวก็ถึงแล้ว” ปิติตอบพร้อมตบไหล่เพื่อน
 เมาๆ

“ดีๆ เดินไปคุยไปละกัน”

ปกรณเล่าประวัติคร่าวๆ ของคนใช้รายนี้ให้เขาฟังว่าเธอชื่อชบา
 นามสกุลบานชื่น ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน หอบผ้าหอบผ่อนมาอยู่ที่บ้านพัก
 คนชราแห่งนี้เมื่อคราวที่เกิดมหาอุทกภัยปลายปีพุทธศักราช ๒๕๕๔ และ
 อาศัยอยู่เรื่อยมาจนกระทั่งกำลังจะล่วงเข้าเดือนที่สี่ของปีที่สี่แล้วในวันนี้

“แกบอกว่ไม่มีลูกหลานที่ไหน อยู่ตัวคนเดียว พอบ้านที่เป็นร้าน
 ทำขนมของแกถูกน้ำท่วมจนเสียหายเกินเยียวยา แกก็เลยขายทิ้งแล้วจนเงิน
 ที่ขายบ้านรวมกับที่เก็บสะสมมาตลอดชีวิตมาแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่ง
 บริจาคให้วัด อีกส่วนให้ที่ศูนย์ฯ นี้ แบ่งแล้วก็ยังเป็นเงินมากโขอยู่ละ แกบอก
 ไม่ต้องการอะไรนอกจากขอที่พักกับข้าวสามมื้อแค่นั้น”

“คงกะว่าจะใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายอยู่ที่นี้ละมัง...ใช่ไหม” ปิติถอนใจ
 อย่างไม่รู้ตัว

“จั้นมัง” ปกรณพยักหน้า

“แล้วที่บอกว่าแกมีญาติหยั่งรู้ละ”

คุณหมอร่างท้วมชะงักฝีเท้าตรงหน้าอาคารสี่ขาหลังใหญ่ ก่อนจะ
 หันมาป้องปากกระซิบกับเขา “เห็นคุณตาคุณยายที่นั่นบอกว่าที่แกมีเงินมาก
 ขนาดนั้นเพราะนอกจากแกจะมีร้านขายขนมใหญ่โตแล้ว แกยังเคยเปิด
 ตำแหน่งเป็นคนทรงเจ้าเข้าผีมาก่อนด้วยวะ”

ปิติมองหน้าเพื่อนด้วยความไม่เชื่อ

“จริงๆ นะเว้ย” ปกรณเอ่ยหลังจากเห็นสีหน้าของเขา “พวกคุณตา
 คุณยายที่นั่นเล่าให้ฉันฟังว่าตั้งแต่แกมาอยู่ที่นี่เมื่อสามปีที่แล้ว แกก็ทำนา
 อะไรๆ ถูกตั้งหลายอย่าง”

“ที่ว่าถูกเนี่ย อะไรบ้าง”

ปกรณเภาคาง ทำท่านี้ “แกเปรียบกับคุณตาคนหนึ่งตอนมาอยู่ใหม่ๆว่าจะมีราชีนีเพลงบ็อบซ็อกก้องโลกเสียชีวิตก่อนเวลาอันควร ตอนที่พูด คุณตาบอกว่ากำลังนั่งฟังเพลง ‘ไอวิลออลเวย์สเลิฟยู’ อยู่ไม่กี่วันหลังจากนั้นนักร้องคนนั้นก็เสียชีวิตจริงๆ”

“บังเอิญหรือเปล่า”

“ไม่หรอก ฉันคุยกับคุณตาคุณยายหลายคนแล้วนะ พวกมันเป็นเสียงเดียวเลยว่าแกมักจะเปรียบเรื่องบุคคลสำคัญจะเสียชีวิต หลังๆ นี้ระบุชื่อด้วยนะ อย่างเช่น...” ปกรณเภาคางเล่ารายชื่อบุคคลสำคัญของไทยและต่างประเทศเท่าที่จำได้ให้เขาฟัง ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีชื่อเสียงที่เขารู้จักทั้งสิ้น โดยเฉพาะโรบิน กิบป์ ซึ่งเป็นนักร้อง นักแต่งเพลง และนักดนตรีชาวอังกฤษของวงบีจีส์ ซึ่งเขาเป็นแฟนเพลงอยู่อย่างเหนียวหนึบ

“แล้วก็ตรงตามที่แกบอกนี่” หนุ่มร่างท้วมเอ่ยทิ้งท้าย

“ทำนายได้ว่าใครจะตายวางั้นเถอะ”

“ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนะสิ” ปกรณเภาคางพยักหน้าจริงจัง “เรื่องระเบิดหรือหายนะต่างๆ เช่นก๊ากซ์ที่มาบตาพุดเมื่อสองปีก่อน อุกกาบาตตกที่รัสเซีย น้ำมันรั่วที่เสม็ด ซูเปอร์ไต้ฝุ่นไต้เยียนถล่มฟิลิปปินส์ เครื่องบินตก เครื่องบินหาย หรือระเบิดที่ภาคใต้ แกก็มักจะพูดเปรยๆ กับใครเอาไว้ก่อนเสมอ”

“โห...มีแต่หายนะ” ปิติเอ่ย

“เฮ้ย...เรื่องดีๆ ก็มีไว้ย อย่างเช่นเวลาจับกลุ่มกันดูงานประกวดนางงามหรือประกาศรางวัลต่างๆ แกก็จะทำนายไว้ก่อนเสมอว่าใครจะได้ใครจะชนะ แล้วก็ถูกของแกทุกครั้ง”

ปิติยกไหล่ แต่ก็ยังไม่เชื่อสักเท่าไร เพราะปรากฏการณ์บางอย่างมันก็อาจหาเหตุผลมาอธิบายได้ หากสืบเสาะกันดีๆ และเรื่องราวเหล่านั้นก็เป็นเพียงถ้อยคำจากผู้สูงวัยที่อยู่ที่นี่แทบทั้งสิ้น บางคนอาจเลอะเลือน

หรือบางคนอาจหาอะไรทำสนุกๆ แก่เหงาก็ได้

“นี่นายเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือวะ บางทีพวกคุณตาคุณยายอาจรวมหัวกันมาเล่าเรื่องพิสดารแก่ลุงนายกี้ได้”

“ถ้าไม่เจอกับตัวเอง ฉันก็คงไม่เชื่อสนิทใจเหมือนกันล่ะวะ”

“เจอกับตัวเอง?” ปิติทวนคำ “ยังไงวะ”

“มีวันหนึ่งฉันนั่งอ่านข่าวฟุตบอลยูโร^๑ นัดเปิดสนามอยู่ในห้องสมุดนะสิ จู่ๆ ก็เกิดเดินมาบอกฉันว่าปีนี้สเปนจะได้เป็นแชมป์”

ปิติหัวเราะในลำคอเบาๆ “ไอ้เรื่องนั้นฉันก็พอจะเดาได้วะ ฟอรัมเทพชะขนาดนั้น ไม่ได้แชมป์ก็กระไรอยู่”

“มันไม่แค่นั้นอะดิ” คุณหมอร่างท้วมสีหน้าซึ่งขยับขึ้นมาทันที “แกบอกได้ถูกหมดเลยนะว่าทีมที่จะเล่นชิงกับสเปนจะเป็นอิตาลี แล้วสเปนก็จะชนะขาดลอยสี่ศูนย์ แถมบอกว่าใครเป็นคนยิงอีกต่างหาก ทั้งๆ ที่วันที่พูดกับฉันนะเพิ่งเริ่มแข่งไปแค่แมตช์เดียว ฉันละอึ้งไปเลยตอนนั่งดูแมตช์ชิงชนะเลิศอยู่ที่บ้าน”

คราวนี้ปิติขมวดคิ้วมองเพื่อน ไม่มั่นใจขึ้นมาเสียแล้ว

“เออเนี่ย แกบอกว่ายสเปนฟอรัมเทพไซ้ใหม่” ปกกรณ์เอ่ยถามอย่างนึกขึ้นได้

“ไซ้” เขาพยักหน้า เพราะเป็นคนที่ชอบดูบอลอยู่แล้ว ช่วงเวลานั้นสเปนเป็นทีมที่ยากจะหาใครต่อกรได้ที่เดียว

“แล้วแกคิดใหม่ล่าวาสเปนจะตกรอบแรกเมื่อฟุตบอลโลกครั้งที่ผ่านมามีทั้งๆ ที่เป็นแชมป์เก่า แล้วก็เพิ่งชิงแชมป์ฟุตบอลยูโรมา”

“ไม่” ปิติส่ายหน้า

^๑ ฟุตบอลชิงแชมป์แห่งชาติยุโรป (European Football Championship) จัดขึ้นทุกสี่ปีเพื่อหาทีมที่ดีที่สุดในทวีปยุโรป

“แต่ป่าซาบาแอกบอกฉันไว้ก่อนตั้งสองปีเนาะ” ปกรณ์ชูสองนิ้ว สีหน้าจริงจังขึ้นอีก “ตอนเช้าหลังจากนัดชิงบอลยูโร ฉันก็เดินไปถามแอกเลยว่า รู้เรื่องผลการแข่งขันได้ยังไง แอกไม่ยอมบอก แกรมยังหัวเราะใส่หน้าฉันแล้วบอกมาอีกว่า ‘ถึงจะเป็นแชมป์ยูโรปีนี้ แต่อีกสองปีจะตรอบแรกฟุตบอลโลกแบบยังไม่ทันแข่งครบโปรแกรมด้วยซ้ำ’ ตอนนั้นฉันก็หัวเราะแบบนายนี้แหละ แต่เอาเข้าจริงก็หัวเราะไม่ออก”

ปิติเลิกคิ้ว “จริงหรือ”

“จริงสิวะ เรื่องนี้ฉันได้ยินเองกับหูเลย ไม่ได้ผ่านคุณตาคุณยายคนไหนเลยนะวัย ไหนจะเรื่องรัฐประหารคืนความสุขอะไรนั่นอีก ป่าซาบาแอกพูดกับฉันก่อนเกิดอีกนะ”

ชายหนุ่มนั่งคิด พยายามหาเหตุผลมาอธิบายว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ก็คิดไม่ออก นอกจากเหตุผลที่ว่านางซามีญาณหยั่งรู้อนาคตจริงๆ... แต่เรื่องนั้นไม่ใช่ประเด็นใหญ่ ที่เขามาที่นี่ในวันนี้ก็เพราะต้องการมารักษาเธอ ไม่ใช่มาพิสูจน์ว่าเธอมีความสามารถพิเศษอะไรเหนือคนอื่นหรือเปล่า จึงทำเป็นออออห่อหมกไปกับเพื่อน แล้วบอกให้รับพาเขาไปตรวจคนไข้พิเศษ รายนี้เสียที่ ปกรณ์จึงยอมหยุดเล่าแล้วพาเขาเดินเข้าไปในอาคาร ก่อนจะเลี้ยวซ้ายเดินไปตามทางเดินที่ปูลาดด้วยกระเบื้องสีอ่อนกระดากต่าง

ระหว่างทางปิติเดินผ่านห้องนัดหมายการต่างๆ เนื่องจากตอนนี้เป็นเวลาเย็น จึงทำให้ผู้เฒ่าผู้แก่ทั้งหลายเข้าไปรวมตัวกันอยู่ในห้องต่างๆ เพื่อทำกิจกรรมกัน แต่ที่แน่นขนัดที่สุดคือห้องนัดหมายการที่มีโทรทัศน์จอใหญ่ให้ทุกคนได้ดูละครเวลาเย็นผ่อนคลายสมองกัน

ชายหนุ่มเดินผ่านห้องต่างๆ ไปด้วยความรู้สึกลดๆ ชายชราคนหนึ่งทำเอาเขาอดนึกไปถึงบิดาไม่ได้ เพราะท่านอยู่คนเดียวมานานหลายสิบปีแล้ว นับจากวันที่มารดาของเขาตัดสินใจฆ่าขาดจากท่านแล้วชอบเขามินไปอยู่ลอนดอนตามครอบครัวที่ไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่น นี่หากเขาไม่กลับมา

ท่านก็คงโดดเดี่ยวไม่ต่างกับผู้คนในห้องนั้น

ความที่บิดาเขาอยู่อย่างโดดเดี่ยวมาตลอด ทำให้เกิดปริศนาข้อหนึ่งที่เขายังคงเฝ้าใจจนถึงทุกวันนี้ว่า บิดาและมารดาของเขาแยกทางกันด้วยเหตุใด เพราะเรื่องมีที่สามนั้นเป็นไปไม่ได้แน่ๆ เท่าที่รู้...บิดาเขาไม่เคยมีหญิงอื่นเลย ส่วนมารดาก็จมอยู่กับความผิดหวังในชีวิตคู่อยู่นานหลายปี เขาแอบเห็นท่านร้องไห้เป็นประจำ กว่าจะได้พบกับเดวิด นายแพทย์ชาวอังกฤษจนกระทั่งตกลงปลงใจแต่งงานกันก็ผ่านช่วงวิกฤตชีวิตมานานหลายปีมาก

ปิติถอนใจเมื่ออ่านความคิดของบุพการีทั้งสองไม่ได้

“คิดอะไรอยู่วะ”

เขานิ่งงัน “เปล่า”

ปรกรณ์ยกไหล่ก่อนผลักประตูบานหนึ่งเข้าไปในโซนห้องพัก นาทีต่อมาเขาก็มาถึงหน้าห้องของนางชบา ซึ่งบังเอิญผู้ดูแลสาวคนหนึ่งเปิดประตูออกมาพอดี เธอยิ้มทักทายหัวหน้าของตนก่อนจะหันมามองเขาแล้วเผยยิ้มเปี่ยมความหมายออกมา ดวงตากกลมโตเป็นประกายวาวขึ้นทันทีหลังจากปรกรณ์แนะนำให้รู้จักเขา หญิงสาวรายงานอาการของนางชบาให้ฟังคร่าวๆ จากนั้นปรกรณ์ก็บอกให้เธอไปทำงานต่อ หญิงสาวจึงจากไปอย่างอ้อยอิ่งจนในที่สุดก็ล้มต่าไป

ปรกรณ์เปิดประตูเข้าไปในห้องก่อนจะเอ่ยทักทายหญิงสูงวัยอย่างเป็นกันเอง “สวัสดีครับป้าชบา”

ปิติเดินตามเพื่อนเข้าไปในห้อง เขาพบว่าในห้องเล็กๆ นั้นไม่ค่อยมีอะไรมากนัก นอกจากตู้เสื้อผ้า โต๊ะเขียนหนังสือเล็กๆ ซึ่งมีสมุดบันทึกและปฏิทินวางอยู่ ข้างกันเป็นเตียงเหล็กที่มีหญิงสูงวัยรูปร่างอ้วนห่มผ้าห่มผืนบางนอนตะแคงหันหลังให้ทุกคนที่เข้าไปในห้องโดยหันหน้าไปทางหน้าต่าง

“หม่อย่มาตรวจฉันทันเสียให้ยากเลย อย่างไรฉันก็ไม่ให้ตรวจหรอก”

เสียงนั้นสั้นเล็กน้อย ก่อนจะโหวกหกๆ ออกมา บ่งบอกถึงสุขภาพของผู้พูดได้เป็นอย่างดี

“ผมไม่ได้มาตรวจครับ แต่พาทหมอคนอื่นมาตรวจ”

“หมอไหนก็ไม่เอาทั้งนั้นแหละ ยกเว้นหมอปิติ ญัฐดนัย คนเดียวเท่านั้น”

ประโยคที่มีชื่อของเขาปะปนอยู่ทำเอาปิตินิ่งงัน แปลกใจไม่น้อยที่ถูกระบุชื่อ ขณะเดียวกันก็รู้สึกว้าวเสียงเรียกนั้นช่างไพเราะเสนาะหูจับใจเขายิ่งกว่าเสียงของใครๆ ที่เคยเรียก น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเป็นชื่อของเขาทำให้รู้สึกเหมือนเจอความผูกพันบางอย่าง แต่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเกิดจากอะไร...เมื่อปรกธหันมาทำหน้าที่เป็นใส่เขา ปิติจึงพยักหน้าให้แล้วเดินไปทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง

“ผมมาแล้วครับคุณป้า”

หญิงสูงวัยหันขวับมามองเขาทันทีที่ได้ยินเสียง ดวงตาที่ล่อมไปด้วยผิวหนังเหี่ยวยามมองเขาอย่างลึกลับซึ่ง แสงอ่อนๆ ที่สาดเข้ามาทางหน้าต่างสะท้อนหยาดน้ำที่ปรึ่มอยู่ในดวงตาคู่นั้นจนเป็นประกายระยิบ

ปรกธบอกเขาว่าเธออายุหกสิบแล้ว แต่ดูเหมือนใบหน้าอวบอูมที่คล้ายกระดาดกระด่างไปด้วยกระและฝ้าทำให้เธอดูอายุมากกว่าที่ควรจะเป็น แต่เมื่อมองโดยรวมแล้วเขาก็ยังรู้สึกได้ว่าเธอมีเค้าความสวยงามอยู่ไม่น้อย...เมื่อตอนสาวๆ คุณป้าคนนี้จะสวยมากทีเดียว

“ในที่สุด...” หญิงสูงวัยเอ่ยปนสะอื้นขณะลุกขึ้นนั่ง เสียงขาดห้วงจนเขาแทบจับใจความไม่ได้ “วันนี้ก็มาถึงจนได้”

“ไม่ขอคุบ้ตรประชาชนด้วยหรือครับ” ปรกธเอ่ยด้วยอารมณ์ขัน

แต่นางชบาไม่เข้าใจ “ไม่ต้อง ฉันรู้ว่านี่คือคุณหมอปิติ ญัฐดนัย”

“โหม่งล่ะ!” ชายร่างท้วมตบฝ่ามือฉาด “คุณป้าเป็นผู้วิเศษจริงๆ”

“นายมีอะไรก็ไปทำเถอะ เดี่ยวฉันจะตรวจจากการคุณป้าเอง”

“โอเค” ปกรณ์ตอบเสียงสูง ก่อนจะยกไหล่ “มีอะไรก็เรียกแล้วกันนะ”

ปิติพยักหน้าแทนคำตอบ เขามองจนเพื่อนหายลับไปจากห้องจึงหันไปหานางชบา แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นตาคู่นั้นมองจ้องมาที่เขา แหวตาของเธอคล้ายกับแหวตาของผู้ดูแลสาวที่เพิ่งสวนกันที่หน้าห้องเมื่อครู่...แต่ลึกซึ้งกว่านั้น ชายหนุ่มรู้สึกราวกับเห็นแหวตาของคนทีพลัดพรากจากกันไปนานแสนนาน แล้วได้กลับมาพบเจอกันอีกอย่างไม่คาดฝัน

“เราเคยรู้จักกันหรือเปล่าครับ”

“ฉันเคยพบคุณ แต่นานมากแล้ว”

“ตอนนั้นผมคงยังเด็กมาก” เขายิ้ม

หญิงสูงวัยไม่ตอบอะไร ได้แต่นั่งนิ่ง จ้องมองเขาอย่างไม่วางตา ปิติจึงเปิดกระเป๋าหยิบเครื่องตรวจชีพจรออกมาตรวจเธอ

“หายใจลึกๆ นะครับ”

อีกฝ่ายให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เขาใช้อุปกรณ์การตรวจอีกสองสามชิ้น ระหว่างนั้นเธอก็จับจ้องใบหน้าของเขาตลอดเวลา เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกเขินทั้งที่ชินกับสายตาสาวๆ ที่มองเขาแบบนี้มาตั้งแต่เริ่มแตกหนุ่มแล้ว

“คุณป้า...”

“เรียกฉันว่าชบาเถอะ” เธอสวนขึ้นมาทันที

ปิติเลิกคิ้ว แต่ก็ยอมตามใจแต่โดยดี “ครับ คุณชบา”

ผู้ถูกเรียกยิ้ม ใบหน้าดูแจ่มชื่นขึ้นกว่าที่เห็นตอนแรกมากที่สุด

“คุณชบาคอยักเสบนะครับ มีไข้นิดหน่อย เตี่ยวผมจะสั่งยาให้”

คนไข้สูงวัยยิ้ม พยักหน้าอย่างว่าง่าย ไม่เหมือนที่ปกรณ์เล่าให้ฟังว่าเป็นคนดื้อดึงเลยสักนิด

“นอกนั้นก็มีความดันซึ่งสูงมากนะครับ ผมว่าทางที่ดีไปตรวจให้ละเอียดอีกที่โรงพยาบาลดีกว่า แล้วผมจะบอกให้คุณหมอปกรณ์ช่วย

พาไปได้ไหมครับ”

“คุณติ...เอ่อ...คุณหมอมหาฉันไปไม่ได้หรือ”

ปิติเลิกคิ้ว “ทำไมล่ะครับ ไก่กรรมมันทำอะไรให้คุณซบเซาจิตใจหรือเปล่าครับ เห็นว่าหลังๆ มานี่ไม่ค่อยมาให้มันเข้าใกล้เลย”

“เปล่าหรอก” อีกฝ่ายโบกไม้โบกมือ แต่ก็ไม่บอกเหตุผลแก่เขา “คุณหมอมจะเป็นคนพาฉันไปได้หรือเปล่านั้น ทางผ่านบ้านกับโรงพยาบาลไม่ใช่หรอ”

ชายหนุ่มหนึ่งด้วยความแปลกใจ แต่เมื่อคิดว่าหากเธอรู้ชื่อกับนามสกุลเขา และยังคงบอกด้วยว่าเคยพบกันเมื่อตอนเด็กๆ เธอก็รู้จักบ้านของเขาด้วยแน่ๆ หรือบางทีเธออาจมีญาติห่างๆ รู้ข้อมูลที่ปรกธน์บอกก็ได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ครับ เอาไว้วันศุกร์ที่จะถึงนี้ผมจะพาคุณชบาไปตรวจที่โรงพยาบาลก็แล้วกันนะครับ” เขาเอ่ยอาสา เพราะวันนั้นเขาไม่ต้องเข้าเวร มีเพียงงานบริหารโรงพยาบาลเท่านั้นที่ต้องทำอยู่เกือบทุกวัน

เธอยิ้มรำใจ “จริงนะ”

“ครับ” เขาให้คำมั่นก่อนจะถามสิ่งที่ค้างคาใจออกไป “ทำไมคุณชบาถึงอยากให้ผมมาตรวจให้ล่ะครับ เจ้ากรรมมันก็เป็นหมอมือฝีมืออยู่”

“เฮอะ! ายนั่นนะพูดมาก” นางชบาบอก แต่ไม่ได้เอ่ยถึงเหตุผลเรื่องที่เขาอยาการู้จักเช่นเคย “คุณติ เอ่อ...ฉันเรียกคุณหมอมว่าคุณติได้ไหม”

“ได้สิครับ” เขายิ้ม

นางชบายิ้มตอบ มองเขาด้วยแววตาแจ่มใส ใบหน้าหมองของเธอดูสดชื่นขึ้นเป็นกอง

“คุณติเชื่อเรื่องพรหมลิขิตไหม”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเบาๆ “ไม่รู้สิครับ ยังไม่เคยเจอกับตัวเสียที”

“ถ้าฉันบอกว่าอีกสองสามวัน คุณจะได้พบกับคนที่พรหมลิขิตมาให้ คุณจะเชื่อฉันไหม”

เอาละสิ นางชบาเริ่มสำอางค์ตามที่เขาได้ยืมมาจากปกรณแล้ว

“เจ้ากรรมบอกผมว่าคุณชบามีญาณหยั่งรู้ คุณชบาพยายามจะบอกผมใช้ไหมครับว่าผมจะเจอเนื้อคู่”

หญิงสูงวัยกลับหัวเราะแล้วย้อนถาม “คุณเชื่อหมอกรรมไหมล่ะ”

“ผมบอกตรงๆ นะครับ ถ้าไม่เจอกับตัวก็ยากจะเชื่อเหมือนกัน”

“งั้นฉันจะขอทำคุณ” เธอชี้นิ้วมาที่เขา “ถ้าคุณแพ้ คุณจะต้องมาอ่านหนังสือให้ฉันฟังทุกวัน ตกกลางไหมล่ะ”

ปิติเลิกคิ้ว “ทำหรือครับ”

นางชบายิ้มละไม หันไปมองปฏิทินบนโต๊ะข้างเตียง เมื่อเขาหันไปมองตามก็พบว่ามียอดน้ำหมึกสีแดงเป็นวงรอบวันที่อยู่หลายวันในเดือนนี้รวมทั้งวันนี้ด้วย

“คุณจำร้านขนมใส่ไส้ที่คุณพ่อคุณพาไปกินบ่อยๆ ตอนเด็กๆ ได้ไหม” เธอหันมาถามเขา

ปิติขมวดคิ้ว พยายามนึกถึงความหลัง ก่อนจะนึกขึ้นได้ร่างๆ ว่าเคยขึ้นชอบขนมชนิดนี้มากเมื่อสมัยเป็นเด็ก และร้านหนึ่งที่บิดามักพาไปซื้อหารับประทานบ่อยๆ ก็เป็นร้านขนมไทยแม่มาลีริมคลองภาษีเจริญ พอซื้อเสร็จแล้วก็มักจะพาไปนั่งกินที่ศาลาริมน้ำที่อยู่ใกล้กับร้าน จนกระทั่งพระอาทิตย์ตกดินจึงพากันกลับบ้าน และนั่นก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แม่หาเรื่องทะเลาะกับพ่อได้แทบทุกครั้ง...บางที่นางชบาอาจเคยเห็นเขาจากที่นั่นก็ได้

“จำได้ครับ”

หญิงสูงวัยพยักหน้า “วันพฤหัสบดี นี่ฉันขอให้คุณไปที่นั่น แล้วถ้าคุณเจอกบ...จงจับมันซะ”

“จับกบ?” เขาเลิกคิ้ว มองหญิงสูงวัยด้วยความแปลกใจ

“ถ้าคุณจับกบตัวนั้น คุณจะได้พบผู้หญิงคนหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของคุณตลอดไป กล้าพนันกับฉันไหมล่ะ”

ปิติหัวเราะผินๆ “คุณชบาอย่าบอกนะครับว่ามีเจ้าหญิงถูกสาปเป็น

กบ รอคอยจุมพิตจากชายหนุ่มผู้มีรักแท้ที่อยู่ริมคลองนั้น”

“หลายคนที่หัวเราะใส่ฉันแบบนี้ แต่ทุกครั้งพวกเขา ก็จะต้องกลับมาถามฉันเสมอว่าฉันรู้เรื่องที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้าได้อย่างไร”

เขาสะอึก ก่อนจะค้อมศีรษะเล็กน้อย “ผมขอโทษครับ ผมไม่ตั้งใจจะหัวเราะคุณชบา เพียงแต่...”

“ไม่อยากจะเชื่อเรื่อง...กบ” เธอแทรกขึ้น

ชายหนุ่มอึดอัด แต่เขาไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่าจะมีใครถูกสาปเป็นกบได้ และไม่อยากเชื่อด้วยว่าหญิงสูงวัยตรงหน้าหยิ่งรู้อุณาตได้จริง

“ฉันไม่ได้บอกนะว่ามีเจ้าหญิงถูกแม่มดสาปเป็นกบให้รอคอยคุณอยู่ริมคลองนั้น” นางชบาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ ก่อนจะสัมผัสมือของเธอ “ฉันแค่พูดว่าถ้าคุณจูบกบตัวนั้น คุณจะได้พบกับใครบางคนที่จะเปลี่ยนชีวิตคุณตลอดไปนับจากนี้”

ปิติขมวดคิ้วมองหญิงสูงวัยอย่างสับสน เขาไม่เคยเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเท่าไร อาจเพราะเขาถูกปลูกฝังให้คิดบนพื้นฐานความจริงมาตั้งแต่เด็ก ได้เข้าเรียนและทำงานในสายอาชีพที่เน้นเรื่องวิทยาศาสตร์เป็นหลัก... แต่ตอนนี้กลับรู้สึกว่ามันคล้อยตามนางชบาไปแล้ว

“สัญญากับฉันนะว่าจะจูบกบตัวนั้น”

เขาลังเลอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะยิ้มเมื่อคิดได้ว่าถ้าเป็นการทำให้ผู้สูงวัยสบายใจก็คงไม่เสียหายอะไรที่เขาจะรับปากเธอ บางทีเขาอาจนั่งรออยู่ที่ศาลาริมน้ำแล้วไม่เจอกบตัวใดตัวหนึ่งก็ได้ ใครจะไปรู้ว่าจะมีกบบ่วนเขี่ยนอยู่แถวนั้นจริงๆ กันล่ะ

“ได้ครับ ผมสัญญา”

“ขอบใจ” เธอก้าว ก่อนจะชักมือกลับไปประสานมืออีกข้างบนตัก แล้วจ้องมองเขาด้วยรอยยิ้มปลื้มปริ่ม ราวกับเขาเป็นลูกหลานที่ห่างเหินกันไปนานหลายปีอย่างไรอย่างนั้นทีเดียว

๒

เกือบห้าโมงเย็นแล้วหลังจากปีติละลายตาจากเอกสารสองสามแผ่นบนโต๊ะ หันไปมองนาฬิกาบนผนังเหนือชุดโซฟาปรับแขนสบาย

งานบริหารโรงพยาบาลไม่ง่ายเลย ยิ่งต้องทำงานควบคู่ไปกับการเป็นนายแพทย์รักษาคนไข้ อันเป็นงานที่เขารักด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้วุ่นวายขึ้น แต่เขาก็จัดการทุกอย่างได้เรียบร้อยด้วยความรอบคอบ...ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักด้วยความเหนื่อยล้า ปล่อยสมองให้ว่างจากสิ่งต่างๆ รอบตัวสักพัก ก่อนที่คำถามซึ่งยังคงค้างคาใจเขาอยู่ตลอดสองวันที่ผ่านมามาจะผุดขึ้นมาเป็นลำดับ

เขาเคยรู้จักกับชบาตอนไหน

อะไรที่ทำให้หญิงชราวัยหกสิบตั้งใจเขาได้ขนาดนี้

และ...เขาจะพบใครคนหนึ่งในวันไหน หลังจาก...จวบจนจริงหรือ

คิดมาถึงตรงนี้ปิติก็ถอนใจ ลูกชิ้นเก็บเอกสารบนโต๊ะให้เป็นระเบียบเรียบร้อยตามนิสัยที่ถูกอบรมมา เขาเดินออกจากห้องทำงาน หันไปยิ้ม

ตอบเลขานุการของบิดาที่บัดนี้กลายเป็นเลขานุการหน้าห้องของเขาไปแล้ว จากนั้นก็ใช้สิทธิ์ผู้บริหารไปโผล่ที่ลานจอดรถ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็ถูกจูงมาเปิดประตูรถให้เขาทันทีที่สัญญาณรถดังขึ้น เขาค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นการขอบคุณ ก่อนจะติดเครื่องยนต์แล้วขับออกจากโรงพยาบาลไปทันที

วันนี้เป็นวันหยุดที่สบดี แต่การจราจรค่อนข้างติดขัดแม้จะเป็นแถบชานเมืองแล้วก็ตาม เนื่องจากเมื่อวานเป็นวันมาฆบูชา ซึ่งวัดหนองอ้อที่อยู่ใกล้ๆ กันนี้มีการจัดงานวัดมาตั้งแต่สองวันก่อน ล่วงมาจนถึงวันนี้ เขาต้องใช้เวลาก่อนหนึ่งชั่วโมงกว่าจะไปถึงจุดหมาย และใช้เวลาอีกร่วมสิบนาทีกว่าจะวนหาที่จอดรถได้

ปิติได้ที่จอดรถห่างไกลจากร้านพอสมควร เขาลงจากรถแล้วเดินทอดน่องไปยังร้านป้ามาลีในความทรงจำ ระหว่างทางก็หวังว่าร้านนั้นจะยังเปิดบริการอยู่ เพราะถ้านับจากวันสุดท้ายที่เขาได้ลิ้มรสขนมใส่ไส้ร้านนี้พร้อมดื่มด่ำกับบรรยากาศยามเย็นจากศาลาริมน้ำใกล้ๆ กันก็เป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว เขาจำได้ว่าตอนนั้นเจ้าของร้านก็มีอายุมากโขอยู่ ตอนนั้นอาจแก่หง่อมจนทำขนมไม่ไหวและปิดกิจการไปแล้วก็ได้

แต่แล้วสิ่งแรกที่เขาเห็นเมื่อไปถึงที่ที่คุ้นเคยก็คือศาลาริมน้ำเก่าคร่ำคร่าที่ยังตั้งตระหง่านท่าแดดท่าลมอยู่ที่เดิม ทำเอาภาพแห่งความหลังผุดพรายขึ้นมาในใจเขา...ภาพเด็กน้อยคนหนึ่งนั่งแกว่งเท้าอยู่บนม้านั่งยาวในศาลา ปากก็เคี้ยวขนมหนุบหนับอยู่โดยมีบิดานั่งมองอยู่ข้างๆ ด้วยแววตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก

ปิตียิ้มให้ภาพแห่งความหลัง ซึ่งไม่มีวันหวนกลับมาอีกแล้ว เพราะเขาไม่ใช่เด็กอีกต่อไป และบิดาของเขาก็เดินเหินได้ไม่คล่องตัวเหมือนวันวาน ความเครียดและการกรำงานหนักมาตลอดชีวิตทำให้เส้นเลือดในสมองแตกกลายเป็นอัมพาตไปครึ่งซีก และนั่นก็เป็นเหตุให้เขาต้องบินตัววนกลับมาจาก

อังกฤษเพื่อดูแลท่าน ช่วงนั้นเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ รุนแรง ดีที่มารดาของเขา
ลดทิวี่เรื่องความขัดแย้งกับบิดาเขาลงไปเยอะแล้ว เมื่อเขาขออนุญาตกลับ
เมืองไทยโดยชี้แจงเหตุผลให้ท่านฟัง ท่านจึงไม่ขัดข้องใดๆ ทั้งสิ้น

ตอนที่มารดาเขารู้ว่าอดีตสามีป่วยหนัก สีหน้าท่านดูเป็นกังวลมาก
ปีติรู้ได้ทันทีเลยว่าท่านยังรักบิดาเขาอยู่ แม้จะแยกทางกันมาสิบกว่าปี
และมีเดวิดเป็นเพื่อนร่วมเส้นทางชีวิตคนใหม่แล้วก็ตาม ซึ่งก็น่าแปลกที่เขา
ไม่เคยรู้สึกว่ามีบิดาจะรักมารดาได้มากเท่านี้มาก่อน ทุกครั้งที่บิดาไปเยี่ยมเขา
ที่ลอนดอน ท่านไม่เคยเอ่ยถึงอดีตภรรยาเลย มีก็แต่ถามคำสั้นๆ ว่า 'แม่เป็นไ
บ่าง' แล้วก็เหมือนไม่ใส่ใจฟังคำตอบจากเขา ทำให้หลังๆ เขาได้แต่ตอบเพียงว่า
'ก็ดีครับ' กลับไปเท่านั้น แม่เมื่อท่านทราบข่าวว่ามารดาเขาจะแต่งงานใหม่
ก็ดูเหมือนท่านจะไม่ยินดียินร้ายอะไรเลย โลกของบิดามีเพียงสองพ่อลูก
เท่านั้น เขารู้สึกเหมือนท่านต้องการกีดกันมารดาเขาให้ออกจากวงจรชีวิต
ด้วยซ้ำ

ถึงอย่างนั้นบิดาเขาก็ยังคงอยู่โดดเดี่ยวลำพังโดยไม่เคยมีคนรักใหม่
และไม่ต้องการแต่งงานอีกครั้ง บางครั้งเมื่อเขามองท่านยามที่ท่านเหม่อ
เขารู้สึกเหมือนท่านกำลัง...รอใครบางคน

ปีติถอนใจเบาๆ ก่อนจะหันหน้าข้ามถนนแคบๆ มองไปยังอีกฟาก
ซึ่งเป็นตรอกตัน มีบ้านไม้ปลูกติดกันเรียงเป็นแถวยาวเหยียดสองข้างทาง
ไปจนสุดซอยเหมือนในอดีตไม่มีผิดเพี้ยน จะต่างกันก็ตรงที่สภาพของมัน
ทรุดโทรมไปตามกาลเวลาแล้ว และไม่มีควมคึกคักเหมือนเดิม หลายหลัง
ถูกปิดตาย มีที่สว่างไสวและมีคนคึกคักอยู่ก็เพียงร้านขนมแม่มาลีที่อยู่ถัด
จากปากตรอกไปสามหลังเท่านั้น

ร้านยังอยู่...เขายิ้ม

ปีติสาวเท้าเดินตรงเข้าไป ยืนรอให้ลูกค้าสองสามคนที่มาถึงก่อนได้รับ
ของที่ต้องการแล้ว จึงก้าวเข้าไปยืนที่หน้าร้านแทน แม่ค้าสาวรูปร่างท้วม

ซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะวางขนมหลายอย่างเงยหน้ามองเขา ก่อนจะยิ้มให้

“รับอะไรดีจ๊ะ”

“ขนมใส่ไส้สิบห่อครับ”

แม่ค้าพยักหน้าแล้วหยิบขนมใส่ไส้ใส่ถุงพลาสติก เขาไม่คู้หน้าเธอ เธออาจเป็นลูกจ้างหรือลูกหลานของป้ามาลีก็ได้ เพราะท่าทางต่างๆ ของเธอในสายตาของเขานั้นคล้ายกับป้ามาลีไม่น้อย

ป้ามาลีรู้จักคุ้นเคยกับบิดาชาติ ทั้งคู่มีอะไรคุยกันมากมายเสมอ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องสัพเพเหระ แต่คำถามหนึ่งที่เขามักจะได้ยินเป็นประจำ ทุกครั้งก็คือบิดาเขามักจะถามหาใครคนหนึ่งกับป้ามาลีทุกครั้ง เขาจำชื่อคนคนนั้นไม่ได้ จำได้แต่เพียงว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งหลังจากมานี้เขาก็เริ่มสงสัยว่าผู้หญิงคนนั้นอาจเป็นต้นเหตุแห่งความร้าวฉานของครอบครัวเขาก็เป็นได้

“ป้ามาลีไปไหนเสียล่ะครับ”

“คุณรู้จักแม่ฉันด้วยหรือ”

‘ลูกสาวของป้ามาลีจริงๆ’ เขาคิด

“ตอนเด็กๆ พ่อเคยพาผมมาซื้อขนมกับป้ามาลีบ่อยๆ นะครับ เห็นแกนั่งอยู่ตรงนี้ประจำ”

หญิงสาวพยักหน้า “แก่ตายไปสองสามปีแล้วละ”

ปิติชะงักไปสองสามวินาที ก่อนจะถอนใจเบาๆ “เสียใจด้วยนะครับ”

“จ๊ะ”

แม่ค้ายิ้มผื่นๆ ก่อนจะหันไปสนใจลูกค้าคนอื่นที่ทยอยกันมาก่อนร้านจะปิด ปิติจึงปลีกตัวออกมา แล้วเดินข้ามถนนกลับไปอีกฝั่งหนึ่งอันเป็นที่ตั้งของศาลาริมน้ำ ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงทางเข้าศาลา ค่อยๆ เอื้อมมือไปลูบเสาไม้ด้วยความรู้สึกเหมือนได้กลับมาเยือนถิ่นเก่า ความทรงจำทั้งหลายพรุ้งพรุเป็นระลอก ความอบอุ่นขยายตัวในอกชั่ววูบหนึ่ง ก่อนจะจางหายไป

อย่างอ้อยอิง

ปิติถอนใจเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในศาลาริมน้ำ ชะโงกมองลงไปยัง
ริมตลิ่งเพื่อมองหาคนสักตัว...แต่ก็ไม่พบ

ชายหนุ่มยกไหล่ กลับมาทრุดตัวลงนั่งบนม้ายาว เสียงเอี้ยดเอ็ด
จากความเก๋าของไม้ทำให้เขาไม่กล้าทิ้งตัวลงน้ำหนักเหมือนตอนเด็กๆ อีก
แต่เมื่อนั่งได้ทีแล้วเขาก็ปล่อยตัวตามสบาย เขยียดเท้าไปสุดแล้วยกขึ้นไขว้
กัน พร้อมกับหยิบขนมใส่ใ้ลือออกมาจากถุงพลาสติกหนึ่งห่อ กลิ่นหอม
ยวนจมูกของมันยังคงเหมือนเดิม แม้ว่าคนที่สรรค์สร้างมันขึ้นมาจะเปลี่ยน
หน้าไปแล้วก็ตาม...เขาแกะห่อแล้วก็กินทีละคำ ยังอร่อยไม่เปลี่ยนแปลง
แต่เขากลับรู้สึกเหมือนมีบางอย่างขาดหายไป

ปิติถอนใจ กวาดตามองรอบตัว เมื่อไม่พบเห็นสิ่งที่ซบหานายไว้
ก็เอนกายพิงพนัก ตั้งใจว่าจะนั่งผ่อนคลายอารมณ์อย่างนี้สักสิบห้า นาที
หากไม่พบเจ้าคนน้อยก็จะกลับ เพราะถือว่าได้มาตามคำสัญญาแล้ว ก่อนจะ
ทอดสายตาดูไปยังสายน้ำซึ่งพัดพากอสวะลอยเอื่อยไปจนลับหายจากสายตา

สิบห้า นาทีผ่านไปอย่างรวดเร็ว เขาสบายกายสบายใจอย่างบอกไม่ถูก
ที่ได้นั่งเฉยๆ มองบรรยากาศรอบกายโดยไม่ต้องวิ่งวุ่นกับการงานอย่างทุกวัน
จึงต่อเวลาให้ตัวเองอีกห้า นาที จนกระทั่งรอบกายเริ่มมีตลิ่งจิ้งจุกขึ้นยื่น
บิดกายไล่ความเกียจคร้านออกไป...ทว่าเมื่อก้มลงมองปลายเท้า ปิติก็ชะงัก

กบตัวเชื่องอยู่ที่ปลายรองเท้าหนังมันปลาบของเขา ท่วงท่าของมัน
ราวกับหมอบกราบกราบกรานเขาอยู่ ดวงตากกลมของมันใสแจ้ว จ้องมองเขา
เหมือนต้องการจะพูดอะไรกับเขาลึกลับอย่าง

‘ถ้าคุณเจอกบ จงจูบมันซะ’

เสียงซบดังก้องอยู่ในหัวผสมผสานกับเสียงร้องของเจ้าสัตว์ตัวน้อย
ทำให้เขาต้องยั้งตะลึงงันอยู่อีกครู่ใหญ่

‘ถ้าคุณจูบกบตัวนั้น คุณจะได้พบกับใครบางคนที่จะเปลี่ยนชีวิตคุณ

ตลอดไปนับจากนี้'

ปิติยิ้ม หัวเราะเยาะตัวเองเบาๆ ในลำคอ ไม่อยากจะเชื่อว่าเธอคล้อยตามสิ่งมกมายไร้สาระไปเสียแล้ว...แต่มันน่าคิดใหม่ละ ทำไมเขาต้องมาเจอกบที่นี้ในเวลาเดียวกันกับที่ซบบอกเอาไว้ไม่ผิดเพี้ยน

ชายหนุ่มเหลียวซ้ายแลขวา...ไม่มีใครอยู่แถวนี้สักคน ร้านขนมที่เหลื่ออยู่ร้านเดียวก็กำลังเก็บข้าวของยุ่งกันอยู่ เขาจึงค่อยๆ ก้มลงซ่อนเจ้ากบตัวนั้นขึ้นมาไว้ในอุ้งมือ เขาไม่ค่อยจริงเกียจเจ้าสัตว์หยาบๆ พวกนี้ ต่างกับใครหลายคน เพราะคุ้นเคยกับมันมานาน ทั้งเลี้ยงมัน ฝ่ามัน หรือจะสัตว์ใหญ่กว่านี้ น่ากลัวกว่านี้ ก็เคยจับเคยเล่นมาแล้วเหมือนกัน

แต่จะให้จับมันนี่สิ...

ปิติทำปากเบ้

'ก่อนพูด เราเป็นนายของคำพูด แต่เมื่อพูดออกไปแล้ว คำพูดเป็นนายของเรา เมื่อเจ้าได้ให้คำสัตย์ต่อเจ้ากบตัวนี้แล้ว เจ้าก็ต้องปฏิบัติตามคำของเจ้าประหนึ่งเป็นการให้คำสัตย์ต่อพ่อด้วย'

คำสอนของพระราชาก็ให้ไว้แก่เจ้าหญิงแสนงามในเรื่องเจ้าชายกบที่เขาเล่าให้เด็กๆ ฟังพูดขึ้นมาในหัว พร้อมกับเสียงของซบที่ร้องขอสัญญาจากเขา

'สัญญากับฉันนะว่าจะจูบกบตัวนั้น'

ชายหนุ่มเหลียวซ้ายแลขวาอีกครั้ง ก่อนจะหันมามองเจ้ากบที่สงบนิ่งอยู่ในอุ้งมือตัวเอง หลายวินาทีต่อมาเขาถอนใจ แล้วค่อยๆ โน้มใบหน้าเข้าไปใกล้เจ้ากบที่กำลังจ้องมองเขาตาแป๋ว

"อ๊ับ! อ๊ับ!" เจ้ากบตัวน้อยเปล่งเสียง กลิ่นของมันทำเอาเขาต้องเบือนหน้าหนี

แล้วในวินาทีนั่นเอง มันก็กระโดดตกลงออกจากมือเขาไปที่บนไต้ทาน้ำ ปิติโผล่ตามไปหมายจะจับมันกลับมา ทว่าเมื่อเกือบจะตะครุบตัวมันได้

เจ้ากบน้อยกลับกระโดดตุ้มลงไปใต้น้ำเสียอย่างนั้น เขาพวหาหมายจะคว้ามัน
มือจุ่มลงไปใต้น้ำ ไม่ยี่หระว่าแขนเสื้อเช็ดของเขาจะเปียกหรือนาฬิกาเรือนทอง
จะจมนลงไปใต้น้ำ ทว่าแทนที่จะคว้าว่างเล็กๆ ลื่นๆ ได้ กลับรู้สึกเหมือนกำลัง
คว้าข้อมือเล็กๆ ของใครบางคน

‘ศพ!’

เขานึก...เร็วเท่าทันความคิด ปีติรีบดึงร่างนั้นขึ้นมาทันใด โชคดีที่
เจ้าของข้อมือนั้นมีร่างบอบบาง เขาจึงดึงเธอขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย ก่อนจะ
อุ้มขึ้นไปวางทอดร่างบนพื้นศาลา

“คุณ! คุณ! เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาตบแก้มเธอเบาๆ ก่อนจะพลิกตัว
เธอคว่ำหน้า แล้วสอดมือเข้าไปใต้ท้องของเธอ จากนั้นก็ยกขึ้นสองสามครั้ง
หญิงสาวล่ำลั่นน้ำออกมาก่อนจะไอโซลกๆ ซึ่งก็นับว่าเป็นสัญญาณที่ดี

“คุณ” ชายหนุ่มซ้อนตัวเธอให้พลิกขึ้นมาอยู่ในอ้อมแขน ไม่นำพา
อาการเจ็บช้ำของเธอก็ทำให้ตัวเขาเปียกไปด้วย

หญิงสาวลืมหัดตาปรือมองเขา แหวตาเลือนลอยราวกับสมองว่างเปล่า
ก่อนหลับตาลงแล้วคอบีบคออ่อนไปอีกครั้ง

เสียงตึงตังทำให้เขารู้ว่ามีคนเข้ามาในศาลา

“เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ” เสียงแม่ค้าลูกป้ามาลีดังมาจากด้านหลัง

“คนจมน้ำครับ มีผ้าผืนใหญ่ๆ หน่อยไหมครับ ต้องทำให้เธออบอุ่น”

“ได้ๆ เต็มจันหีบมาให้” แม่ค้าร่างอวบรีบวิ่งกลับไปที่ร้านแทบจะ
ทันที

ชายหนุ่มหันมาสำรวจหญิงสาวแล้วพบว่าศีรษะของเธอมีแผล เลือด
ไหลซึมออกมาหลังจากมันจางหายไปกับสายน้ำเมื่อครู่

“ให้ตายสิ! ไปโดนอะไรฟาดมานะ” ปีติบ่นมึมำ รีบล้วงเอาผ้าเช็ดหน้า
ขึ้นมาดปิดปากแผลเอาไว้

“ได้แล้วคุณ” ลูกป้ามาลีวิ่งมาถึงก็ยื่นผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ให้เขา

ปิติเซ็ดเนื้อเซ็ดตัวให้เธอ ก่อนจะใช้มันหมักกันหนาวให้แล้วอุ้มเธอนั้น “รู้สึกจะโดนทำร้ายมา ผมจะพาเธอไปหาหมอก่อนนะครับ”

“เออๆ ไปเถอะ”

วินาทีนั้นเขาลืมคำทำทนายของชบา ลืมเจ้ากบตัวนั้น ลืมแม่กระทั่งขนมใส่ไส้ที่ซื้อมามากมาย รีบอุ้มเธอวิ่งไปที่รถ ตอนนั้นสองข้างทางร้างผู้คน และรถรา เหลือเพียงรถคันใหญ่ของเขาคนเดียวเท่านั้นที่จอดโอดโตนอยู่ ทั้งๆ ที่เมื่อตอนมาถึงต้องวนหาที่จอดแทบแย่

ทันทีที่วางเธอลงบนเบาะข้างคนขับ เขาก็รัดเข็มขัดนิรภัยให้เธอ ก่อนจะทำอุ้มรถขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับแล้วขับรถย้อนกลับไปที่โรงพยาบาล ซึ่งเขาเพิ่งจะออกมาเมื่อเย็นนี้ทันที

หลังจากตรวจร่างกายหญิงสาวอย่างละเอียดแล้ว ปิติพบว่าไม่มีบาดแผลอื่นใดมากกว่าหน้าผากแตก ซึ่งน่าจะเกิดจากการกระทบกับท่อนไม้ใหญ่ๆ เพราะมีเลือดเล็กๆ ให้เห็นเป็นร่องรอยอยู่ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาแปลกใจไม่น้อยก็คือสภาพของเธอบอบอกว่าเธอน่าจะอยู่ในน้ำแค่นี้ก็วินาทีเท่านั้น เธอเหมือนคนที่เพิ่งตกน้ำ แต่ช่วงเวลาที่เขานั่งอยู่ในศาลาจนกระทั่งคว้าข้อมือของเธอเอาไว้ได้แทนกบ เขาแน่ใจว่าไม่มีใครตกลงไปในลำคลองแห่งนั้นอย่างแน่นอน

ปิติขมวดคิ้ว...เขาไม่อยากคิดว่านี่เป็นปาฏิหาริย์ที่กบกลายเป็นคนไปได้

เจ้าชายกบหรือจะเป็นเจ้าหญิงกบก็ตาม มีอยู่แค่ในนิทานเท่านั้น

ดูเหมือนเรื่องนี้จะมีเพียงคนเดียวที่ตอบคำถามเขาได้...ชายหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ก่อนจะหันไปบอกพยาบาลว่าเขาจะเป็นเจ้าของใช้รายนี้เองและกำชับให้ดูแลเธอเป็นพิเศษ ก่อนจะผลุนผลันออกจากห้องตรวจฉุกเฉินไปขึ้นรถแล้วขับออกจากโรงพยาบาลอย่างรวดเร็ว มือหนึ่ง

ก็กดหมายเลขของเพื่อนแล้วใส่หูฟังแบบไร้สาย

“ว่าไงดิ”

“นายยังอยู่ที่ศูนย์ฯ หรือเปล่า”

“ยังอยู่ ไม่รู้จะไปไหนวะ นั่งคุยกับคนแก่สนุกดี”

“เออ...เดี๋ยวฉันไปหา”

“มีเรื่องอะไรวะ ทำทางรีบร้อน”

“เดี๋ยวไปถึงแล้วจะเล่าให้ฟัง ตอนนี่ขับรถอยู่ มั่นอันตราย” พูดจบก็ตัดสาย แล้วขับรถไปตามถนนที่สว่างไสวจากไฟส่องทาง

ไม่นานนักก็มาถึงสถานดูแลและพยาบาลผู้สูงอายุชั้นเซตเฮลท์แคร์ ยามค่าคืนที่นี้เงียบเหงายิ่งกว่าเมื่อเย็นวันก่อนที่เขามาที่นี้เสียอีก ปานนี้ผู้สูงอายุที่เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าทำให้ที่นี้ไม่เปล่งร่าร้างนักคงพากันหลับใหลหมดแล้ว

ปิติเดินเข้าไปที่โถงใหญ่ โคมไฟหลักดับไปแล้ว เหลือเพียงแสงจากน็อนบรีวเรือนเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เท่านั้นที่เปิดอยู่ ที่นั่นมีหญิงวัยกลางคนร่างใหญ่ นั่งอยู่กับปรกรณ์ที่กำลังอ่านหนังสือ

คุณหมอมหุ่มร่างท้วมเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินอ้อมเคาน์เตอร์มาหา “ทำไมมาดึกแบบนี้วะ”

“ฉันอยากคุยกับคุณชบาสักหน่อย”

เพื่อนหมุ่มเลิกคิ้ว ก่อนจะยิ้มพร้อมชี้มาที่เขา “ฮันแน โดนฤทธิ์ป่าชบาเข้าแล้วละสิ”

“ฉันก็ไม่แน่ใจวะ ถึงได้มาถามให้รู้เรื่องนี้แหละ”

“ปัดไว้! แล้วก็ไม่ต้องบอกระตั้งแต่ตอนโทรศัพท์ จะได้ไม่ต้องถ่อมาถึงนี่”

“ทำไมวะ”

“ไอ้บ้า นี่มันนี่โมงก็ยามแล้วรู้ไหม” ปรกรณ์ใช้นิ้วเคาะนาฬิกาข้อมือ

“ป่านนี้ป้าขาแก่หลังปยุไปเฝ้าพระอินทร์แล้วมั้ง เอาไว้พุงนี้ค่อยมาเถอะวะ นายนัดกับแกไว้ไม่ใช่หรอว่าจะพาไปตรวจร่างกาย”

ปิติผิดหวัง แต่เมื่อได้ยินเสียงใครบางคนดังมาจากทางเดินด้านหนึ่ง เขาก็รีบหันไปมอง

“ฉันยังไม่หลับ”

ชบาปรากฏตัวขึ้นพร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนหนึ่ง ประคองเธอเดินเข้ามาใกล้ สีหน้าของเธอแจ่มใสกว่าครั้งแรกที่เขายืนเห็น โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น...เขาเห็นแวแห่งชัยชนะฉายออกมากระแทกใจ เขาอย่างจัง

“คุณป้าบอกว่าจะมีคนมาหาครับ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเอ่ยด้วยสีหน้าเฉยๆ “บอกให้ผมช่วยประคองแกมาที่นี้หน่อย ผมไม่กล้าขัดแกนะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอก ขอบใจนะพี่หมาน มีอะไรก็ไปทำเถอะ” ปกรณ์บอกอย่างรู้ว่าทุกคนที่นี่ไม่ว่าจะเป็นหมอ พยาบาล แม่บ้าน หรือแม้กระทั่งยามรักษาการณ์ ไม่มีใครสักคนที่ยากจิตใจชบา เพราะหากเธอเอื่อยอะไรออกมา สิ่งนั้นมักจะเป็นจริงเสมอ จึงไม่ยากถือสาหาความอะไรกับเจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่พาผู้สูงวัยออกมานอกที่พักในยามวิกาลเช่นนี้

“เชิญทางนี้ดีกว่าครับคุณป้า” ปกรณ์ประคองอีกฝ่ายเดินไปนั่งที่ชุดโซฟารับแขก จากนั้นก็เดินไปเปิดไฟให้สว่างขึ้น

ปิติเดินไปนั่งข้างๆ ชบา เขามองเธออย่างลึกลับ มีคำถามเกิดขึ้นในสมอง แต่ในที่สุดอีกฝ่ายก็เอื่อยขึ้นมาก่อน

“ได้จูบกับตัวนั้นไหม”

“เฮ้ย! นี่นายจูบกับมาเหรวะ” ปกรณ์แซวแทรกขึ้นโดยที่ปิตียังไม่หันตอบอะไรชบาลักคำ

“เสียบไปเลย” ปิติโบกมือ รู้สึกขัดเขินเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับไปบอก

ชบา “ผมเจอกับตัวนั้นครับ เกือบจะ...เอ่อ...จูบ แต่มันกระโดดหนีไปเสียก่อน”

“ไ้บ้านี่ ไท่นบอกไม่เชื่อเรื่องพวกนี้” คุณหมอร่างท่วมหัวเราะงอหาย

ปิติหันไปมองเพื่อนตาขวาง ทำเอาปกรณต้องหุบปาก เขาส่ายหน้าก่อนจะหันกลับไปมองหญิงสูงวัยอีกครั้ง

เธอยิ้มให้ “คุณคงไม่คิดจริงๆ ใช่มั้ใหม่ว่าถ้าจูบกบแล้ว กบตัวนั้นจะกลายเป็นเจ้าหญิง”

“ไม่คิดครับ” เขาส่ายหน้าแข็งขัน แม้จะมีคำถามคาใจอยู่ว่าผู้หญิงคนนั้นมาจากไหนก็ตาม

“แต่ก็ได้เจอผู้หญิงอย่างที่ฉันบอกจริงๆ ใช่มั้ใหม้ละ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า “ผมเลยอยากรู้ว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน แล้วไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร”

ชบายิ้ม “นั่นเป็นคำตอบที่คุณต้องค้นหาเอง”

เขาขมวดคิ้ว “แต่ปกรณบอกผมว่าคุณขาารู้ทุกอย่าง”

“รู้ทุกอย่าง แต่ก็ไม่ได้แปลว่าพูดได้ทุกอย่าง คุณเคยได้ยินคำว่า บัตเตอร์ฟลายเอฟเฟกต์ไหม้ละ”

“เคยครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าเมื่อนึกถึงทฤษฎีผีเสื้อขยับปีกที่ว่า... การเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างในช่วงเวลาหนึ่ง อาจทำให้อุณหภูมิเปลี่ยนแปลงไปจากที่ควรเป็นอย่างสิ้นเชิง

“ปีกผีเสื้อที่บางเบาอาจมีผลกระทบต่อเนื่องให้เกิดแรงสั่นสะเทือนที่ใหญ่โตได้ ฉันเสี่ยงมากที่บอกเรื่องราวในอนาคตให้คนที่เปลี่ยนแปลงมันได้อย่างคุณ”

“แต่คุณนี่ก็ทำมาแล้วหลายครั้งนี่ครับ” ปกรณเอ่ยถาม

“ที่พูดกับคุณหมอร่องที่มิชาติสเปนกับเรื่องปฏิวัตินั้นแหละ”

“ใช้ครับ”

เธอหัวเราะเบาๆ “แล้วคุณทำอะไรได้หรือเปล่านั้น คุณหมอมีอำนาจบินไปที่สเปน บอกให้ประธานสมาคมฟุตบอลโลกคนนั้นออกเพื่อป้องกันการตรอบแบบน่าอายได้หรือเปล่านั้น”

ปกรณส์ส่ายหน้า

“แล้วคุณหมอคิดว่าตัวเองมีอำนาจเปลี่ยนแปลงการปฏิวัติใหม่”

คุณหมอหนุ่มยิ้มเจื่อน “ไม่ได้แฮะ”

“คนแก่ที่นี้ก็ไม่มีอำนาจทำอะไร เหมือนอย่างที่คุณหมอกำไม่ได้นั่นแหละ ฉันถึงพูดกับใครๆ ได้เสมอว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น”

“แต่คุณซบาก็เลือกที่จะบอกผมเรื่อง...ผู้หญิงคนนั้น”

เธอพยักหน้า “เพราะคุณเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ฉันรู้ดี ถ้าคุณรับปากฉัน คุณจะไปที่นั่นแล้วจูบกับตัวนั้นจริงๆ”

“คุณซบารู้ใช้ไหมครับว่าเธอเป็นใคร”

หญิงสูงวัยเพียงยิ้ม ก่อนจะอ้าปากทวาดทวดแล้วหันไปหาปกรณส์ “ฉันง่วงแล้ว คุณหมอสวยพามาฉันกลับห้องที่ได้ไหม”

“เอ่อ...” ชายหนุ่มร่างท้วมหันมามองเขาอย่างลังเล ก่อนจะหันไปหาซบาแล้วพยักหน้ารับอย่างเลื่องไม่ได้ “ครับ เดี่ยวผมพาคุณไปกลับเอง”

“ขบใจ” ซบายิ้มแล้วลุกขึ้นตามแรงประคองของชายหนุ่ม ก่อนจะหันกลับมาหาเขา “อ้อ...เรื่องอ่านหนังสือให้ฉันฟังนะ ไม่ต้องมาทุกวันก็ได้นะ”

“ไม่ได้หรอกครับ ผมสัญญาว่าคุณซบาเอาไว้แล้ว” ปีติยืนยัน

“เชื่อฉันเถอะ” หญิงสูงวัยยิ้ม “เดือนนี้ทั้งเดือน คงเป็นเดือนที่คุณยุ่งมากที่สุดเดี๋ยว เอาเป็นว่าฉันอนุญาตให้มันเป็นสัปดาห์ละสองวันก็แล้วกัน คุณเลือกเอง วันไหนว่างค่อยมาอ่านหนังสือให้ฉันฟังก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มลังเล เพราะเขาถือเรื่องคำสัตย์เป็นที่หนึ่ง แต่เมื่อคนที่ชนะ

พนักต้องการอย่างนั้น เขาเองก็ไม่อยากขัด จึงพยักหน้าช้าๆ “ตกลงครับ ผมจะหาเวลามาอ่านหนังสือให้คุณสบายใจบ๊วยๆ”

เธอยิ้มให้เขาอีกครั้ง ก่อนจะหันไปพยักหน้ากับปรกรณ์

“รออยู่นะไอ้ติ เดี่ยวฉันกลับมา” ชายหนุ่มร่างท้วมบอกก่อนจะค่อยๆ ประคองร่างของหญิงสูงวัยหายลับไปยังทางเดินที่เธอเพิ่งปรากฏตัวขึ้น

ปิติมองจนหึ่งคูลับตาไป แล้วเอนกายพิงพนักอย่างผิดหวังที่ไม่ได้อะไรจากการมาพบชบาในครั้งนี้อะไรเลย

หลังจากนั้นไม่นานปรกรณ์ก็เดินอุ้ยอ้ายกลับมาหนึ่งตรงข้ามกับเขา แล้วจ้องมองเขาด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถาม

“อะไรของนายวะ”

ปรกรณ์ยิ้ม “นายตั้งใจจะจูบกับจริงๆ เหรอวะ”

เขาส่ายหน้า หัวเราะเบาๆ “เออ ก็ฉันพินกับคุณชบาเอาไว้เนี่ยหว่า”

คุณหมอร่างท้วมหัวเราะลั่น เล่นเอาเขาเกือเขินไปเหมือนกัน ดีที่ยามนี้เป็นยามวิกาล ไม่มีใครอยู่แถวนี้นอกจากหญิงวัยกลางคนที่เคาน์เตอร์ซึ่งเงยหน้าขึ้นมามองแล้วก็ก้มลงอ่านหนังสือต่ออย่างไม่มีใส่ใจนัก

“พินกับใครไม่พิน ดันไปพินกับป้าชบา”

“ก็แกทำ ฉันคิดว่าลองดูก็ไม่เสียหายนี่หว่า อย่างมากก็แค่มาหนึ่งอ่านหนังสือให้แกฟังทุกวันเท่านั้น”

“เลยเจอดีซะเลย” ปรกรณ์ล่ำทับก่อนจะหัวเราะเอิก “ว่าแต่พินกับเรื่องอะไรวะ”

“แกทำให้ฉันจูบกับที่ศาลาท่าน้ำหน้าร้านป้ามาสินะ แกบอกว่าจะได้พบผู้หญิงคนหนึ่งเปลี่ยนแปลงฉันไปตลอดชีวิต”

“เฮ้ย! นี่แกอย่างบอกนะว่าจูบกับตัวนั้นแล้วมันกลายเป็นผู้หญิงอะ”

“ยังไม่ทันจูบเว้ย แล้วฉันก็ไม่คิดด้วยว่ากับมันจะกลายเป็นผู้หญิง

ไปได้ ที่ฉันมาเนี่ยก็เพราะอยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นโผล่มาได้ยังไง ฉันแน่ใจ
เลยนะว่าไนรัคมีร้อยเมตรไม่มีคนตกน้ำแน่ แต่คุณชบาแก่ก็ไม่ยอมบอก”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นอยู่ไหนวะ”

“อยู่โรงพยาบาล” ปีติหวนนึกไปถึงร่างบางที่นอนแบ็บอยู่บนเตียง
ตามลำพัง “เขื่อน่าจะถูกทำร้ายมา ที่หัวมีรอยแผลเหมือนโดนไม้ฟาด คง
ต้องรอให้ฟื้นก่อนถึงจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

ปรกรณ์พยักหน้า “ฉันบอกแล้วไงล่ะว่าป้าชบาน่ะไม่ธรรมดา”

ปีติยกไหล่ “อาจจริงของนาย คุณชบาแก่ไม่ธรรมดาจริงๆ”

๓

เช้าวันต่อมา ปิติตื่นตามเวลาปกติ อาบน้ำแต่งตัวด้วยเสื้อเชิ้ต
แขนยาวสีขาวกับเนกไทสีน้ำเงิน ก่อนจะเดินลงไปที่ห้องอาหารชั้นล่างซึ่ง
บิดาของเขานั่งคอยอยู่ก่อนแล้วพร้อมกับพยาบาลส่วนตัวสองคนที่เขาจ้าง
มาดูแลท่านเป็นพิเศษ

“อรุณสวัสดิ์ครับพ่อ”

ผู้เป็นบิดาพยักหน้าพลางยิ้ม “เมื่อคืนกลับตึกเธอ”

ปิติหันไปมองพยาบาลทั้งสอง พวกเธอก้มหน้า เขาส่ายหน้าแล้วหัน
กลับไปตอบบิดา “พอดีมีเรื่องที่โรงพยาบาลนัดหน่อยครับ ก่อนกลับก็แวะ
หาอะไรกินกับเจ้ากรรมนายเวร ก็เลยตึกไปหน่อยครับ”

“มีเรื่องอะไรที่โรงพยาบาลล่ะ” ชายสูงวัยถามก่อนจะใช้มือข้าง
ที่ยังใช้การได้อยู่ตักข้าวต้มปลากลิ่นหอมฉุยเข้าปาก

“ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอกครับพ่อ” เขาเอื้อมมือไปวางบนหลังมือ
ของท่าน เพราะรู้ว่าบิดารักและเป็นห่วงโรงพยาบาลที่ท่านสร้างขึ้นแห่งนี้มาก

“เป็นปัญหาที่ไม่อยู่เหนือการควบคุมของผม ผมจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว พ่อไม่ต้องห่วงนะครับ”

ชายสูงวัยพยักหน้า ก่อนจะก้มหน้ารับประทานอาหารเงียบๆ

ปิติจัดการข้าวต้มจนเกลี้ยงชาม และเมื่อเห็นว่าบิดาอิ่มแล้วเช่นกัน จึงลุกขึ้นเดินไปเข็นรถเข็นของท่านออกจากห้องอาหารเพื่อพาไปเดินเล่นที่สนามหญ้ากว้างใหญ่อย่างเช่นที่จำเป็นประจำทุกเช้า

เมื่อไปถึงริมบึงซึ่งมีม้านั่งยาวสีขาวตั้งอยู่ท่ามกลางวงล้อมของมะลิกลิ่นหอม เขาก็จอดรถเข็นเอาไว้ข้างม้านั่งตัวนั้น ก่อนจะทรุดลงนั่งข้างๆ บิดา

“คุณพ่อจากร้านขนมแม่มาลีได้ไหมครับ”

“จำได้สิ” ท่านตอบ แววตาหม่นลง

“เมื่อวานผมไปมา กะว่าจะซื้อขนมใส่ไส้มาฝากพ่อเสียหน่อย แต่ดันลืมทิ้งเอาไว้ที่ศาลาเสียได้”

ท่านพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะถอนใจเบาๆ

“พ่อได้ไปที่นั่นอีกหรือเปล่าครับ หลังจากผมไปอังกฤษ”

“ไป” ชายสูงวัยตอบสั้นๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสดใสยามเช้าด้วยแววตาเหงๆ ปิติเดาว่าท่านคงจะไปถามหาใครคนนั้นกับป้ามาลีแน่ๆ “แต่หลังจากที่มาลีเสีย พ่อก็ไม่ได้ไปที่นั่นอีกเลย ร้านยังอยู่ดีใช่ไหม”

“ยังอยู่ดีครับ ดูเหมือนลูกค้าจะเยอะเหมือนเดิม ลูกสาวป้ามาลีเป็นคนรับช่วงต่อครับ”

“มาลัยนะเหรอ”

“เอ...คงใช่มังครับ”

“ขนมใส่ไส้อร่อยเหมือนตอนที่แกเป็นเด็กไหมล่ะ”

“อร่อยครับ” เขาพยักหน้ายิ้มๆ “คุณพ่ออยากทานไหมครับ เดี่ยวเย็นนี้ผมแวะไปซื้อมาให้”

“ก็ดีนะ”

“โอเคครับ ฉันเย็นนี้ผมจะซื้อมาฝาก”

ชายสูงวัยพยักหน้า ถอนใจเบาๆ แล้วทอดตาเหม่อมองไปข้างหน้า เหมือนคิดอะไรอยู่

เขามองท่านอย่างซึ่งใจอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยถามสิ่งที่ยากรู้มานาน “ผมจำได้ว่าคุณพ่อชอบไปถามหาใครคนหนึ่งกับป้ามาลี คุณพ่อไปถามหาใครหรือครับ”

ชายสูงวัยนิ่งงัน เหม่อมองไปไกลแสนไกล...ไกลเสียจนเขาคิดว่า บิดาอาจกำลังมองผ่านแม่ที่ไม่ไปสู่ห้วงอดีตที่ฝังตรึงอยู่ในจิตใจ เพื่อขุดค้นหา คำตอบที่ฝังรากลึกอยู่นานมาตอบคำถามเขา

“ปีนี้แกอายุเท่าไรแล้ว”

“วันที่สี่เมษายนก็ยี่สิบเก้าแล้วครับ”

บิดาหันมามองเขาแล้วลูบศีรษะเขาเบาๆ แม้เขาจะอายุเกือบสามสิบ อยู่รอมร่อแล้วก็ตาม แต่แววตายามที่ท่านมองมาก็บ่งบอกที่ท่านรู้สึก เหมือนเขายังเป็นเด็กเสมอ

“ฉันแกลงโตพอจะรับฟังอะไรต่อมิอะไรได้แล้วมั้ง”

ปิติเล็กคิ้ว “อะไรหรือครับ”

“แกลงสงสัยมาตลอดสินะว่าทำไมพ่อกับแม่ถึงได้เลิกกัน”

“ครับ” เขายอมรับ แม้จะรู้สึกลึกลับๆ และแน่ใจว่าเหตุผลคือพวกท่าน หมดรักกันแล้วก็ตาม

ท่านถอนใจ “หลายคู่หย่าขาดจากกันเพราะหมดรักกันแล้ว หลายคู่เลิกกันเพราะคนใดคนหนึ่งมีใครใหม่ แต่สำหรับพ่อกับแม่ของแก...ไม่ได้เป็นอย่างนั้น”

“หมายความว่าไงครับ”

“พ่อ...” ชายสูงวัยทอดเสียง ก่อนจะระบายลมหายใจออกมา “พ่อ

ไม่เคยรักแม่ของแกเลย”

ประโยคนั้นเหมือนหอกแหลมพุ่งเข้าใส่หน้าอกเขาอย่างแรง ปิดติตัว ซาดิก ขยับเขยื้อนกายแทบไม่ได้ หัวตาร้อนผ่าวคล้ายน้ำตาจะไหล เขาอดทนอดกลั้นที่จะไม่อ่อนแอ กัดริมฝีปาก มือทั้งสองข้างกำแน่นจนสันเทาเมื่อคิดว่าแท้จริงแล้ว เขาไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาจากความรักของพ่อกับแม่

“แล้วทำไมพ่อถึงแต่งงานกับแม่ครับ” เขาถามเสียงสั่นเครือ

“ปู่ของแกบังคับพ่อ เขาเห็นว่าแม่แกเหมาะสมทั้งชาติตระกูลและฐานะมากกว่าผู้หญิงอีกคน”

“ผู้หญิงที่พ่อไปถามหากับป้ามาลีตลอดเวลาใช่ไหมครับ”

ผู้เป็นพ่อพยักหน้า ทำเอาปิดติท้องไส้ปั่นป่วนด้วยความรู้สึกผิดที่เคยคิดเข้าข้างบิดามาตลอด ว่ามารดาไม่มีเหตุผลเอาเสียเลยที่ต่อว่าบิดาเรื่องกลับบ้านดึกเพียงเพราะพาเขาไปซื้อขนมที่ร้านนั้นทุกครั้ง ที่แท้พวกท่านก็ทะเลาะกันด้วยเหตุผลอื่น เป็นเหตุผลที่เกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น...คนที่บิดาเฝ้าถามเจ้าของร้านขนมอยู่ตลอดเวลา

“อิมอูน”

“ครับ?” ปิดติไม่แน่ใจว่าได้ยินชัดเจนหรือเปล่า

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อ...อิมอูน”

ชื่อนั้นฟังดูแล้วน่าจะเป็นผู้หญิงที่ผู้ชายทุกคนอยากดึงตัวมากอดเอาไว้ตลอดกาล และเขาก็คิดว่าบิดาคงจะรู้สึกเช่นนั้นด้วย จึงไม่เห็นมารดาเขาอยู่ในสายตา แต่สำหรับปิดติแล้ว ชื่อนั้นกลับกลายเป็นเหมือนเหล็กนาบไฟอันร้อนระอุที่ตีตราลงบนหัวใจเขา ทำให้เขารู้สึก...ซึ่งซังรังเกียจ

ผู้หญิงที่ชื่อ ‘อิมอูน’ คือคนที่ทำลายทุกอย่างที่เขาควรจะมีมาตลอดชีวิต เธอทำลายความรักที่บิดาควรมีให้แก่มารดาเขา ทำให้พวกท่านต้องทะเลาะกันบ่อยครั้ง และทำให้มารดาเขาต้องร้องไห้คร่ำครวญทุกวัน

เธอทำลายครอบครัวเขาจนพังลงอย่างไม่เป็นท่า ทำลายความเชื่อมั่น

ในตัวเองของเขาลง และทำลายความเชื่อที่ฝังใจมาเนิ่นนานที่ว่าถึงบิดามารดาของเขาจะหย่าขาดจากกันไปแล้ว แต่อย่างน้อยที่สุด ครั้งหนึ่งพวกท่านก็เคยรักกัน และสร้างเขาขึ้นมาด้วยความรักที่มีให้กันและกัน

เขาเกลียดผู้หญิงชื่อ...อิมอู่น

หญิงสาวบนเตียงคนไข้สะดุ้งเฮือก ดวงตากลมโตเบิกโพลงด้วยความหวาดกลัวที่อัดแน่นอยู่ในอก เธอพยายามจะลุกขึ้น แต่อาการเจ็บกะโหลกอย่างรุนแรงทำให้ต้องทิ้งตัวกลับลงไปอีกครั้ง หญิงสาวหลับตาแน่นเพื่อต่อสู้กับความเจ็บปวดที่คล้ายกับจะระเบิดสมองของเธอออกเป็นเสี้ยวๆ ก่อนจะคลำจนพบฝ่าเท้าที่พื้นอยู่รอบๆ ศีรษะ

แพขนตาแกมขนไทรเวอร์ริกก่อนจะลืมตาขึ้นช้าๆ การทำอะไรรวดเร็วเกินไปส่งผลต่ออาการบาดเจ็บของเธอไม่น้อย ต่อเมื่อปรับม่านตาให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้แล้ว สิ่งแรกที่เธอเห็นก็คือเพดานห้องสี่เหลี่ยมสีขาวสะอาดและโคมไฟอับแสง เธอกวาดตากลมโถมองไปทั่วด้วยความรู้สึกหวาดหวั่นที่กระจายอยู่เต็มหัวใจ พบว่าที่ปลายเท้ามีโทรทัศน์แบนๆ ประหลาดๆ แขนงอยู่บนผนัง ขวามือเป็นผ้าม่านสีขาวซึ่งแสงแดดจากภายนอกส่องเข้ามาได้ ทำให้ภายในห้องไม่มีมืดมิดนัก เธอจึงเห็นว่าผนังด้านตรงข้ามระเบียบนั้นมิใช่ฟ้ายาววางอยู่หนึ่งตัว เบื้องบนมีนาฬิกาแขวนอยู่ ซึ่งบอกให้เธอรู้ว่าเวลานี้เป็นเวลาแปดโมงเช้า

สีขาวและความเงียบสงบทำให้ความหวาดกลัวที่อัดแน่นอยู่ในอกค่อยๆ คลายลง กระทั่งเริ่มสงสัยว่าความหวาดกลัวเหล่านั้นเกิดจากอะไร

ใบหน้าตงามหลังกรอบแว่นสีทองปรากฏขึ้นในสมองของเธอ ภาพนั้นเลื่อนรางเต็มที เธอพยายามนึก...นึก...นึก แล้วก็นึก แต่กลับไม่ได้คำตอบใดๆ จนกระทั่งเริ่มปวดศีรษะอย่างรุนแรงและออกฤทธิ์จนเธอหมดสติไปอีกครั้ง ทั้งที่ใบหน้าของชายปริศนาคนนั้นลอยเด่นอยู่ในความมืดมิดภายในวงจรรันลึกลับ

หลังขับรถออกจากบ้าน ปิติก็มุ่งหน้าสู่ชั้นเซตเฮลท์แคร์เพื่อไปรับ
ชบาตามทีสัญญาเอาไว้ เมื่อไปถึงเขาพบว่าหญิงสูงวัยแต่งตัวมารอเขา
ในห้องโถงที่นั่งพูดคุยกันเมื่อค่าวนนี้อยู่แล้ว

“สวัสดีครับคุณชบา” เขายกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม

เธอรับไหว้ด้วยรอยยิ้ม สีหน้าของเธอแจ่มชื่นขึ้น ผิดกับครั้งแรกที่
เขาเห็นเป็นคนละคนที่เดียว ก่อนจะยื่นพวงมาลัยพวงหนึ่งให้เขา ชายหนุ่ม
ยิ้ม ยกมือไหว้เธออีกครั้ง

“ขอบคุณครับ”

“ฉันไม่ได้ให้คุณนะ แต่ฝากให้คุณไปเยี่ยมคนไข้”

เขาเลิกคิ้ว “ผู้หญิงคนนั้นหรือครับ”

ชบาพยักหน้า

“โอเคครับ” ปิติเอ่ยกลั้วหัวเราะด้วยความขัดเขิน คล่องพวงมาลัย
พวงนั้นกับข้อมือ ก่อนจะประคองเธอแล้วพาเดินออกจากอาคารไปยังรถ
ของเขา จากนั้นก็ขับออกจากสถานดูแลและพยาบาลผู้สูงอายุทันที

“เมื่อคืนนอนหลับไหมล่ะ”

เขาสะอึก หันไปมอง...เธอพูดราวกับตาเห็นอีกแล้ว

“อืม...ก็ไม่ค่อยหลับครับ”

“คิดถึงผู้หญิงคนนั้นหรือไง”

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ “จะว่าอย่างนั้นก็ได้อีกครับ ผมอยากรู้ว่าเธอเป็น
ใคร มาจากไหน แล้วก็ถูกใครทำร้ายมา ก็คุณชบาไม่ยอมบอกผมนี่ครับ”

“ถ้าฉันบอกแล้วทำให้ทุกอย่างดีขึ้น ฉันคงบอกคุณไปแล้ว”

“มันจะเลวร้ายลงหรือครับ ถ้าผมรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

หญิงสูงวัยยกไหล่ “ไม่รู้สิ เรื่องนี้ฉันเองก็ไม่มีอำนาจลวงรู้หรือ
เปลี่ยนแปลงอะไร”

“ผมคิดว่าคุณชบารู้ทุกเรื่องเสียอีก”

“ฉันรู้เฉพาะเรื่องที่เราเห็นเท่านั้น”

เขาหัวเราะเบาๆ “เพราะฉันมาถึงควรรู้จากปากของเธอเองใช่ไหมครับ ว่าเธอเป็นใคร”

ชบาหัวเราะในลำคอ “ถ้าเธอบอกคุณได้นะ”

ปิติขมวดคิ้ว ชักจะรู้สึกแล้วว่าหญิงสูงวัยข้างกายมีสัมผัสพิเศษ บางอย่าง เพราะทั้งเรื่องที่ประสบพบพานมาและคำพูดคำจาของเธอทำให้ เขารู้สึกเหมือนเธอเปี่ยมด้วยมนตร์ขลัง น่าเสียดายที่เปล่งออกมาคล้ายมีพลัง พิเศษ เป็นพลังที่เขาปฏิเสธที่จะเชื่อมาโดยตลอด...แต่บัดนี้เขาเริ่มไม่แน่ใจ ตัวเองเสียแล้วว่าควรจะยืนกรานปฏิเสธต่อไปอีกหรือไม่

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ปิติฝากชบาไว้กับพยาบาลคนหนึ่งให้พาไป ตรวจร่างกายที่แผนกตรวจสุขภาพให้เรียบร้อย ก่อนจะขอตัวไปเคลียร์งาน ที่สำนักงานชั้นบนสุดของอาคาร แต่ก่อนจะขึ้นไปบนชั้นผู้บริหารก็ไม่ลืม แวะชั้นผู้ป่วยในที่ชั้นแปดเสียก่อน

“คนไข้ที่ผมพามาเมื่อคืนฟื้นหรือยัง” เขาเอ่ยถามพยาบาลคนหนึ่ง

“ยังเลยค่ะ”

ปิติเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ...นี่ก็ผ่านมาแล้วหลายชั่วโมง ปานนี้ เธอน่าจะได้สติบ้างแล้ว

“ขอบใจ มีอะไรก็ไปทำเถอะ”

พยาบาลสาวค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วกลับไปเคาน์เตอร์

ชายหนุ่มเดินไปยังห้องพักรักษาตัวของหญิงปริศนา ค่อยๆ เปิดประตูเข้าไป ภายในห้องเงียบกริบ...เธอกำลังหลับใหลอยู่ในห้วงนิทรา เขาย่องไปวาง พวงมาลัยที่ชบาร้อยด้วยมะลิหอมสดชื่นเอาไว้บนโต๊ะข้างเตียง เพื่อกลิ่นหอม ของดอกไม้จะทำให้สมองของหญิงสาวผ่อนคลายลงบ้าง

เสียงครางเบาๆ จากคนบนเตียงทำให้ปิติถึงกับชะงัก ความหวังว่า

เธอกำลังจะฟื้นลุกโชนขึ้น ทว่าเมื่อหันไปมองแล้วพบว่าเธอยังนอนหลับตา
พริ้ม หายใจสม่ำเสมอดูจิววน้ำกระเพื่อมไหวแผ่วเบา ก็รู้สึกผิดหวังที่
เสียงครางเมื่อครู่เป็นแค่อาการละเมอเท่านั้น

ชายหนุ่มยื่นพิศเธออย่างตั้งใจ อาการสงบนิ่งนั้นทำให้เขารู้สึกว่าเธอ
คล้ายเจ้าหญิงที่กำลังหลับใหล รอคอยเจ้าชายปลุกด้วยจุมพิตแห่งรักแท้
เหมือนเรื่องเจ้าหญิงนิทราที่เขาเพิ่งเล่าให้พวกเด็กๆ ฟังเมื่อวันก่อน

ตอนนั้นเองใบหน้าของเธอกระจ่างชัดในสายตาเขา ปีติยืนตะลึงมอง
ด้วยความหลงใหลดวงหน้ารูปไข่ที่ล้อมด้วยผมยวตาขลิบของเธอ เครื่อง-
หน้าดูเหมาะสมสอดคล้องกันอย่างลงตัว คล้ายดั่งพระพรหมผู้สรรสร้าง
เป็นผู้มาจัดวางเอาไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ทั้งแพขนตางามอน
ไต่คว่ำเรียวกิ่งดั่งคันศร จมูกโด่งได้รูปเหนือริมฝีปากรูปกระจับ และผิวแก้ม
ใสอิมเอิบทั้งสองข้างของเธอ

ปีติยิ้ม...สุขใจที่ได้มอง และนึกอยากรู้เสียแล้วสิว่าเธอผู้นี้เป็นใคร
และเธอจะเป็นผู้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาไปตลอดกาลเหมือนที่ซบาบอก
ไว้ได้อย่างไร

วินาทีนั้นความรู้สึกบางอย่างก็แปลบปลาบขึ้นในอกอย่างที่บอกไม่ได้
ว่ามันคืออะไร รู้เพียงความรู้สึกนั้นทำให้เขาไม่อยากละสายตาดวงหน้า
อันงดงามของเธอ เขาอยากยืนอยู่ตรงนี้ตลอดเวลา อยากให้เข็มนาฬิกา
หยุดหมุนเสียเดี๋ยวนี้ เขาจะได้ยืนมองเธอโดยไม่ต้องจากไปไหน

ให้ตายสิ! นี่คงไม่ได้หมายความว่าเขารักผู้หญิงคนนี้เข้าแล้วนะ

กว่าจะตัดใจเดินออกจากห้องพักฟื้นผู้ป่วยก็กินเวลานานโข ปีติรีบ
ขึ้นไปห้องทำงาน จัดการเอกสารสองสามอย่างที่เลขานุการของเขานำมา
ให้อย่างรอบคอบ เมื่อเวลาผ่านไปกว่าครึ่งวัน พยาบาลที่เขาฝากให้ดูแลเขา
ก็โทร. มาบอกเขาว่าการตรวจเสร็จจึลึนแล้ว เขาแจ้งพยาบาลว่าขอเวลา

เคลียร์เอกสารอีกสองสามชุด บอกให้เธอดูแลชบาให้ดี จนกระทั่งทุกอย่างเสร็จสิ้นลงเอาเกือบเที่ยงวัน เขาก็รีบลงไปห้องรับรองของแผนกตรวจร่างกายทันที

นายแพทย์ที่ตรวจร่างกายชบาแจ้งเขาว่าเธอแข็งแรงดี ยกเว้นเรื่องความดันและคอเลสเตอรอล ควรจะควบคุมเรื่องอาหารและออกกำลังกายบ่อยๆ

“ได้ยินคุณหมอพูดแล้วใช่ไหมครับ คุณชบา”

“จ๊ะ” หญิงสูงวัยยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องดูแลตัวเองดีๆ นะครับ แล้วก็อย่าตั้งใจไปนั่งตากฝนจนไม่สบายเหมือนวันก่อนอีก”

“คุณมีญาติพิเศษอีกคนหรือ ถึงรู้ว่าฉันทำอย่างนั้นเพราะอยากไม่สบาย”

ปิติหัวเราะ “เปล่าหรอกครับ เจ้ากรรมมันบอกผมนะครับว่าอยู่ๆ คุณชบาก็ออกไปนั่งที่ริมสระตอนฝนตกหนัก ใครห้ามก็ไม่ฟัง”

“ไม่มีใครกล้าห้ามฉันมากกว่า”

“ก็คงงั้นละครับ เล่นทำนายอนาคตเป็นว่าเล่นแบบนั้น”

ชบาหัวเราะในลำคอ “แต่ถ้าฉันไม่ป่วย ก็คงไม่ได้พบคุณ”

ปิติเลิกคิ้ว “แหม...ไม่เห็นจะต้องลงทุนทำตัวเองให้ป่วยแบบนั้นนี่ครับ”

“ฉันไม่แน่ใจขึ้นมาว่าคุณจะมาหาฉันจริง เลยคิดว่าจะมาหรือเปล่า... ฉันแค่อยากให้เห็นใจ”

“ก็เลยทำตัวเองให้ป่วยจริงๆ”

หญิงสูงวัยพยักหน้า

ชายหนุ่มหัวเราะ “ผมนี่ว่าคุณชบาจะมีญาติที่ยังรู้ร้อยเปอร์เซ็นต์จริงๆ เสียอีก”

เธอยกไหล่ “บางครั้งมันก็ต้องใช้เล่ห์กลอะไรเล็กๆ น้อยๆ เพื่อช่วยด้วย คุณคงไม่คิดว่าน้ำหนักายกลเสกกระต่ายให้ออกมาจากหมวกได้จริงๆ ใช่มั้ยล่ะ”

“ก็จริงครับ” เขาพยักหน้า “แหม...ซักอยากรู้แล้วสิว่าคุณซบามีความลับอะไร ถึงได้ทำนายอนาคตได้ถูกต้องทุกครั้ง”

“อีกไม่นาน คุณก็จะได้รับรู้”

บิติลึกคิ้ว จริงๆ แล้วเขาอยากรู้ว่าอะไรทำให้หญิงสูงวัยคนนี้ล่วงรู้อนาคตได้ แต่ก็ไม่เข้าซี้ถามอะไร เพราะคิดว่าเธอคงไม่มีวันตอบแน่ เพราะพยายามค้นหาหลายเรื่องแล้ว แต่ไม่เคยได้รับคำตอบเลย

“คุณซบอยากไปเยี่ยมผู้หญิงคนนั้นไหมครับ”

“ไม่ล่ะ” เธอส่ายหน้า “ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของคุณสองคนเถอะ”

เขาพยักหน้า “งั้นผมไปส่งคุณซบาที่ศูนย์ฯ นะครับ”

“แล้วคุณจะกลับมาที่นี่อีกหรือเปล่า”

“ไม่แน่ใจครับ”

ซบายืมให้เขา “ฉันคิดว่าคุณควรกลับมาซะ เธอคงอยากพบคุณ”

“เธอ?” เขาทวนคำ ก่อนจะร้องอ้ออย่างนึกขึ้นได้ “เจ้าหญิงกบนั้นหรือครับ”

“อือฮี้” หญิงสูงวัยพยักหน้า

“งั้นผมก็ควรกลับมาซี้ไหมครับ”

“ฉันคิดว่างั้นนะ” ซบาวางมือลงบนหลังมือเขา “ถ้าเธอยังไม่ฟื้น ฉันคิดว่าบางทีเจ้าหญิงอาจกำลังรอจุมพิตแห่งรักแท้จากเจ้าชาย”

เขาหัวเราะ “คราวที่แล้วก็จะให้จุมกบ คราวนี้จะให้จุมเจ้าหญิงนิรราหรือครับ”

“พั่นกันไหมล่ะว่าถ้าคุณจุมเธอ เธอจะฟื้นทันที” ซบาเอ่ยเสียงเบาหวิว แก้มแดงเรื่อขึ้น “ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น ฉันจะตอบคำถามที่คุณอยาก

ถามฉันหนึ่งข้อ”

ปิติขมวดคิ้วมองหญิงสูงวัย ไม่อยากเชื่อเรื่องปาฏิหาริย์มากกว่า
วิทยาการทางการแพทย์ อีกทั้งอาการของเธอก็ไม่น่าจะเป็นอะไรมาก
จนถึงกับสะกดเธอให้หลับไหลไปตลอดกาลเหมือนในนิทานได้

ไม่แน่ว่าคราวนี้เขาอาจชนะ เธออาจฟื้นขึ้นมาก่อนที่เขาจะกลับมา
ก็ได้ และเมื่อนั้นเขาจะต้องไขข้อข้องใจของเขารื่องผู้หญิงคนนั้น

“ตกลงครับ ผมจะกลับมา ถ้าเธอยังไม่ฟื้น ผมจะจูบเธอ”

ชบาหัวเราะรำเริง “คุณแพ้งั้นอีกแน่”

หลังจากขับรถไปส่งชบาที่ชั้นเซตเฮลท์แคร์ ปิติก็ขับรถกลับมาที่
โรงพยาบาลอีกครั้ง เขาขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นแปด สอบถามพยาบาลถึงอาการ
ของสาวนิรนาม ผลปรากฏว่าเธอยังไม่ฟื้นขึ้นมาเช่นเคย

ปิติหันไปมองโถงทางเดินที่ขนาบด้วยผนังและประตูห้องหลายบาน
รู้สึกเหมือนมันเป็นอุโมงค์มหัศจรรย์ทั้งที่ก็เคยเดินผ่านมาแล้วหลายต่อ
หลายครั้ง เขาเดินตรงไป บรรยากาศอันเงียบสงบทำให้ทุกครั้งที่เขาวางเท้า
ลงบนพื้นทางเดิน เสียงมันก้องกังวานราวกับกำลังเดินผ่านไปสู่อีกมิติหนึ่ง

นาทีต่อมาเขาก็มาถึงหน้าห้องพักฟื้น ปิติค่อยๆ เปิดประตูเข้าไป แล้ว
พบว่าภายในยังคงเงียบสงัด หญิงสาวนอนนิ่งบนเตียง หายใจสม่ำเสมอ
คุณหมอหนุ่มเดินไปทุดตัวลงนั่งเก้าอี้ข้างเตียง มองเธออยู่ครู่ใหญ่ หวัง
ให้เธอลืมตาขึ้นมา แต่เธอกลับยังคงนิ่ง...ไม่ไหวติง เขากำลังจะแพ้ชบา
อีกครั้ง

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก ก่อนจะลุกขึ้นยืนหลังตรง ค่อยๆ ก้าวเข้าไป
ชิดเตียงคนไข้ มองไปหน้าสวยเย็นตาตรงหน้าแล้วหัวใจเต้นระรัว เขานึกถึง
กบตัวนั้นที่ยังไม่ทันจูบมันก็กระโดดหายไป คราวนี้มันอาจเกิดขึ้นอีก บางที
เธออาจลืมตาโผลงขึ้นมาโดยที่เขายังไม่ทันสัมผัสฝ่าสริมฝีปากของเธอด้วยซ้ำ

หรือไม่แน่หากเขาจูบเธอ ผู้หญิงคนนี้ก็อาจยังไม่ได้สติ

เขาสูดลมหายใจลึกอีกครั้งแล้วผ่อนมันออกมาจนหมด ก่อนจะโน้มตัวลง ได้กลิ่นลมหายใจแผ่วเบาของเธออบอวลอยู่ที่ปลายจมูก มันทำให้เขารู้สึกลุ่มหลง ทำให้เขาอยากจูมพิตเธอ

คุณหอมอ่อนนุ่มนุ่มปากเล็กน้อย โน้มศีรษะลงไปใกล้อีกนิด ก่อนจะประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากบางรูปกระชับของเธอ สัมผัสกับความอ่อนนุ่มบางเบาคล้ายกลีบกุหลาบแรกแย้ม กลิ่นหอมของเธอคล้ายดอกมะลิที่दारดาษาอยู่รอบม้านั่งยาวข้างข้างบึงของเขา

วินาทีนั้นปิติรู้สึกได้เลยว่า...เขาตกหลุมรักเธอเข้าไปแล้ว

และวินาทีต่อมา ดวงตากลมโตก็เบิกโพลงขึ้น

ปิติสะดุ้งเฮือก รับผิดชอบต่อริมฝีปากหอมกรุ่นของเธอ เขากับเธอประสานสายตากันหนึ่ง เนิ่นนานราวกับโลกได้หยุดหมุนลงแล้ว

“คะ...คุณ...”

เธอชี้มาที่เขา

“ฉันเคยเห็นคุณ”

หญิงสาวนิรนามเอ่ยด้วยน้ำเสียงดีใจ ดวงตาคู้งามจ้องเขาราวกับ
เพิ่งค้นพบขุมสมบัติอันล้ำค่า

บิตียิ้มเจื่อน วางหน้าไม่ถูกเพราะเพิ่งจួយโอกาสยามเธอหลับลักจอบ
ไปหมดๆ “ผม...เอ่อ...เป็นคนช่วยคุณขึ้นมาจากน้ำ แล้วพามาที่โรงพยาบาล
ครับ”

“คุณนั่นเอง”

“ครับ” เขาพยักหน้า พยายามควบคุมสีหน้าและน้ำเสียงให้เป็นปกติ
“ผมชื่อบิตี เป็นหมอยุ่ที่โรงพยาบาลนี้ อาการของคุณเป็นปกติดี ยกเว้น...”

คุณหมอมองขึ้นไปฝ้าพื้นแผล “ศีรษะคุณแตก น่าจะโดนไม้ฟาดมา
อย่างแรง ผมเย็บแผลให้เรียบร้อยแล้ว ส่วนที่เหลือก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

เธอยกมือขึ้นลูบฝ้าพื้นแผล ก่อนจะทำหน้าที่เหยงเมือสัมผัสผัสถุภแผล

เข้า

“คุณโดนทำร้ายมาใช่ไหมครับ”

ดวงตากลมเหลือบมองเขา สีหน้าเหมือนงุนงงกับคำถาม

“คุณจำหน้าคนที่ทำร้ายคุณได้ไหมครับ”

สาวปริศนาส่ายหน้าแทนคำตอบ

“ไม่เป็นไรครับ ใจเย็นๆ ค่อยๆ นึกก็ได้ ตอนนี้อาจยังไม่ฟื้นตัวดี”

เขาพยายามปลอบ

เธอพยักหน้า คิ้วโก่งขมวดเข้าหากัน สีหน้าและแววตาดคล้ายกับพยายามนึกอะไรบางอย่าง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

“บอกผมได้ไหมครับว่าคุณเป็นใคร ชื่ออะไร ผมจะได้ให้พยาบาลติดต่อกฎาติหรือใครก็ตามที่รู้จักให้”

“ฉัน...” หญิงสาวเอ่ยได้คำเดียวก็อ้าปากค้าง ดวงตางมที่เบิกโพลงนั้น...ว่างเปล่า

บิติมองลึกเข้าไปในดวงตากลมโตคู่นั้น เขารู้สึกถึงความอ้างว้างเดียวดาย รัศมีแห่งความเหงาพุ่งเข้าจู่โจมเขาเสียจนพลอยรู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์แห่งความวังเวงไปด้วย

แต่แล้วหญิงสาวก็ซบหน้าลงกับฝ่ามือ ก่อนจะร้องไห้โฮออกมา แล้วพร่ำบ่นแต่คำว่า “ฉันไม่รู้ ฉันไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร”

“อะไรนะครับ” เขาถามย้ำ แม้จะได้ยินเธอพูดซ้ำๆ หลายครั้งแล้วก็ตาม

หญิงสาวเงยหน้าชุ่มน้ำตาขึ้น เอื้อมมือมาจับแขนเขาเขย่าเท่าที่แรงของเธอจะมี “ฉันไม่รู้ค่ะ ฉันไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร คุณบอกฉันได้ไหม คุณช่วยฉันมาไม่ใช่หรือ”

‘ความจำเสื่อม’ บิติคิด

“เอ่อ...ใจเย็นๆ นะครับ” คุณหมอหนุ่มเอ่ยซ้ำๆ จับแขนทั้งสองข้างของเธอเอาไว้อย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องรีบ ค่อยๆ นึก คุณปวดศีรษะหรือ

คลื่นไส้อ้างหรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่ะ”

“ไหนลองยกแขนขาที่ละข้าง และบีบมือผมแรงๆ หน่อยนะครับ”

อาการปวดศีรษะคลื่นไส้อาเจียนเป็นอาการของผู้ป่วยที่ได้รับความกระทบกระเทือนในสมอง ส่วนการให้ทำตามสั่งเป็นการประเมินการทำงานของสมองในขั้นต้น ซึ่งเธอก็ทำตามได้เป็นอย่างดี

“เอาอย่างนี้นะครับ ผมคงต้องส่งคุณไปเอกซเรย์คอมพิวเตอร์สมองดูหน่อยนะครับ เนื่องจากคุณได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ ผมเคยเจอคนใช้หลายรายที่มีเลือดคั่งในสมองและส่งผลให้สูญเสียความทรงจำไป แต่ถ้าไม่มีผมจะจัดยาบำรุงให้หะครับ อาการบางอย่างอาจหายเองได้เมื่อเวลาผ่านไป”

หญิงสาวนิรนามมองเขาผ่านม่านหน้าต่าง ขบริมฝีปาก หัวคิ้วขมวดขมกันด้วยความสับสน ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ แกว่งตาดูหม่นหมอง แต่ไม่อ้างว้าง เหมือนกับตอนที่เธอพยายามค้นหาว่าตัวเองเป็นใคร

“คุณหมอมจะอยู่กับฉันตลอดเวลาใช่ไหมคะ”

“ครับ ผมจะอยู่กับคุณตลอดเวลา” ปิติให้คำมั่น

หลังจากนั้นปิตินี้เดินเรื่องให้หญิงสาวนิรนามได้รับการตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ทันที เขาเซ็นรถไปส่งเธอที่แผนกเอกซเรย์ พอเธอเข้าไปในห้อง เขาก็เกิดนึกถึงบทสนทนาเมื่อเช้าระหว่างเขากับชบาขึ้นมาได้

‘เพราะฉะนั้นผมถึงควรรู้จักจากปากของเธอเองใช่ไหมครับว่าเธอเป็นใคร’

‘ถ้าเธอบอกคุณได้นะ’

หญิงสูงวัยคนนั้นรู้อยู่แล้วอย่างนั้นหรือว่าหญิงสาวนิรนามคนนี้ปราศจากความทรงจำ นี่มันอะไรกัน ชบามีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์จริงๆ หรือนี้ระหว่างที่รอหญิงสาวเข้าไปเอกซเรย์ ปิติจึงหยิบโทรศัพท์มือถือ

ขึ้นมา แล้วโทร.หาเพื่อนซึ่งเป็นตำรวจทันที

“ฮัลโล่ ไอ้หมวดเธอ” เขากรอกเสียงลงไปทันทีที่ปลายสาย
ตอบรับ

“สวัสดีครับคุณหมอปิติ มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ” ไอ้หมวด หรือ
ร้อยตำรวจโทปริญญา ตอบรับด้วยน้ำเสียงว่าแรงมากกว่าคำพูดที่ดูเป็นทางการ

“มีเรื่องให้ช่วยหน่อยวะ”

“มีอะไรว่ามาเลย”

“เมื่อวานฉันช่วยผู้หญิงคนหนึ่งไว้ รู้สึกจะโดนคนทำร้ายมา แต่วันนี้
เธอตื่นมากลับจำอะไรไม่ได้เลย จำตัวเองก็ไม่ได้”

“ความจำเสื่อมหรือวะ”

“คิดว่าจะ” ปิตียอมรับ “ตอนนี้กำลังเอกซเรย์สมองอยู่ ฉันอยาก
ดูผลกับดูอาการอีกสักคืน แต่ถ้าพรุ่งนี้ยังไม่มีอะไรดีขึ้น ฉันคงต้องพึ่งนาย
พรุ่งนี้สักบ่ายๆ นายมาหาฉันที่โรงพยาบาลได้ไหมวะ อยากให้สืบเรื่องของเธอ
ให้หน่อย อย่างน้อยก็ให้ญาติๆ เขารับไปดูแล อยู่ตัวคนเดียว จำอะไรก็ไม่ได้
แบบนี้แย่วะ”

“ได้ ไม่มีปัญหา เอาไว้พรุ่งนี้ตอนบ่ายฉันไปหานายก็แล้วกัน”

“ขอบใจมากไอ้หมวด” ชายหนุ่มพูดคุยกันเรื่องอื่นอีกสักพัก จากนั้น
ก็วางสายไปในช่วงเวลาที่พยาบาลเข็นรถของหญิงสาวปริศนาออกมาจาก
ห้องเอกซเรย์พอดี เขาเดินตรงเข้าไปหาเธอแล้วเอ่ยถามอย่างอาหาร “โอเค
นะครับ”

หญิงสาวพยักหน้า

“เมื่อครู่ผมแจ้งตำรวจเรื่องคุณไปแล้วนะครับ พรุ่งนี้เช้าจะมาสอบถาม
อะไรนิดหน่อย เพื่อว่าจะได้ข้อมูลอะไรไปสืบหาญาติๆ ของคุณ หรือไม่ก็ไป
ความหาตัวคนร้ายที่ทำร้ายคุณได้”

“ขอบคุณนะค่ะ” เธอตอบเสียงเบาหวิว

“ระหว่างนี้คุณคงต้องอยู่ในความดูแลของทางโรงพยาบาลไปก่อน ถ้าเกิดคืนนี้คุณพอจะนึกอะไรออกก็แจ้งพยาบาลเอาไว้นะครับ เดี่ยวพวกเขาจะติดต่อตำรวจให้”

เธอเงยหน้ามองเขาทันทีด้วยสีหน้าตกใจ “คุณจะไปไหนคะ ไหนบอกว่า จะอยู่กับฉัน”

ปิติชะงัก เหลือบมองพยาบาลสลับกับหญิงสาว “อ้อ...ผมคงต้องกลับบ้านครับ คืนนี้จะให้พยาบาลดูแลคุณอย่างใกล้ชิดแทน”

“แต่...”

“ไม่ต้องห่วงนะครับ” คุณหมอมหอมุ่ยเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่ม “ถ้ามีอะไรพยาบาลติดต่อผมได้ทันที แต่ถ้าไม่มีอะไร พรุ่งนี้ผมจะรีบมาแต่เช้า ดีไหมครับ”

สีหน้าเธอดูหวาดหวั่น แต่ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา ได้แต่พยักหน้าหงึกๆ อย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

ปิติมองเธออย่างเป็นกังวล แต่ไม่รู้จะหาอย่างไรได้ เพราะเขาก็มีบิดาที่มีสภาพไม่แตกต่างจากคนป่วยที่เขาซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวต้องดูแล... ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าขณะเข็นรถพาเธอกลับไปห้องพักพื้น หญิงสาวดูเสียบลงกว่าเดิม จากที่ไม่ค่อยพูดอยู่แล้ว พอเธอขึ้นเตียงได้ก็ล้มตัวนอนลงหันหน้าไปทางระเบียง หันหลังให้เขา

“ผมไปนะครับ พรุ่งนี้จะมาเยี่ยมแต่เช้า”

เธอไม่ตอบ ได้แต่นอนนิ่งเฉย ปล่อยให้เขาเฝ้ามองเธอด้วยความห่วงใย...ปิติหอดเวลาอยู่พักใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจเดินออกจากห้องแล้วกำขั้วพยาบาลที่เคาน์เตอร์ให้ดูแลคนไข้พิเศษคนนี้อย่างใกล้ชิดราวกับเป็นญาติของตัวเอง โดยไม่ใส่ใจว่า หลังจากเขาออกไปแล้ว พวกเขาพยาบาลจะพูดถึงความสัมพันธ์ของเขากับหญิงนิรนามคนนี้อย่างไรบ้าง

ออกจากโรงพยาบาล ปิติก็ขับรถไปยังร้านแม่มาลีดังที่ตั้งใจเอาไว้ว่าจะซื้อขนมใส่ไส้ไปฝากบิดา วันนั้นเป็นวันศุกร์ แต่สองข้างทางกลับไม่แออัดเหมือนวันวาน เพราะงานรื่นเริงหมดไปแล้ว เขาจึงขับรถไปจอดใกล้กับศาลาริมน้ำได้ เมื่อลงจากรถเดินไปในตรอกเล็ก ๆ จนถึงร้าน เขาก็เห็นแม่ค้าส่งรอยยิ้มมาให้แต่ไกล

“สวัสดีจ้า”

“สวัสดีครับ” เขายิ้มตอบ

“ผู้หญิงคนเมื่อวานเป็นไงบ้างละคุณ”

“ปลอดภัยแล้วครับ แต่ดูเหมือนสมองได้รับความกระทบกระเทือนเลยยังจำอะไรไม่ได้ครับ”

“ແ່ຈິงນະ ດູເໝືອນຈະໂຕນທ່າຮ້າຍມາໄຮ່ໄໝ”

“ครับ” เขาพยักหน้า “ตอนนี้ก็ให้พักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลสักระยะรอให้ความจำคืนมาเสียก่อน คงบอกอะไรได้มากกว่านี้ละครับ”

“เฮ้อ...คนสมัยนี้จิตใจทำด้วยอะไรกันนะ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ก็ยังทำร้ายกันได้” แม่ค้าบ่นอุบ มือก็หยิบขนมใส่ไส้ใส่ถุงไปพลาจ ก่อนจะยื่นถุงให้ ทั้งที่เขายังไม่ทันได้สั่งอะไรเลย

“อะไรครับ”

“ขนมใส่ไส้ไง”

“อ้อ...เท่าไรครับ” ปิติเอ่ยถามอย่างงงๆ พอลงล้วงกระเป๋าใส่ตังค์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง

แม่ค้าร่างอวบโบกมือ “ไม่ต้องหรอก ถือชะว่าแทนของเมื่อวานที่ลืมไว้”

“แต่นั้นผมลืมไว้เองนะครับ ไม่ใช่ความผิดของทางร้านเสียหน่อย”

“เอาน่า รับประทานเถอะ” แม่ค้ายืนยัน ยื่นถุงให้เขาอย่างขึงขัง ทำให้เขาต้องรีบรับมาด้วยความเกรงใจ

“คุณเป็นคนดี ฉันคิดเงินคุณไม่ลงหรอก อีกอย่างไอ้ลุงเมื่อวานฉันก็ไม่ได้เอาไปทิ้งขว้างที่ไหน ฉันเอาไปแบ่งให้เด็กๆ แถวนี่มันกินจนอึดหนักเสียวะ”

“งั้นก็ขอบคุณมากนะคะ”

“ไม่เป็นไร” แม่ค้าโบกมือ

ชายหนุ่มค้อมศีรษะรับ ทำท่าจะหมุนตัวเดินออกจากร้าน ทว่ากลับนึกขึ้นได้ จึงชะงักมองแม่ค้าสาวใหญ่ที่น่าจะมีอายุอานามมากกว่าเขาลักหกเจ็ดปี เขาคิดว่าเธออยู่กับมาลีมานาน บางทีอาจพอรู้ข้อมูลที่เขาอยากรู้ก็เป็นไปได้

“มีอะไรหรือจ๊ะ”

“เอ่อ...คุณชื่อมาลัย เป็นลูกของป้ามาลีใช่ไหมครับ”

“แน่ะ รู้ชื่อฉันอีก” แม่ค้ายิ้มละไม

“คือพ่อผมเป็นลูกค้าประจำนะคะ”

“ใครกันล่ะ”

“พ่อชื่อมานะครับ แกมาที่นี้บ่อยๆ”

“อ้อ คุณอามานะ...จำได้ๆ” แม่ค้านึกขึ้นได้ “คุณพ่อเป็นไงบ้างล่ะ ฉันเจอแกครั้งสุดท้ายก็ที่งานศพแม่ละมั้ง”

“คุณพ่อไม่สบายครับ ตอนนั้นเดินเหินไม่ค่อยสะดวก เลยไม่ได้มาที่นี้”

“อ้าว...เหรือ”

“ครับ” บิติพยักหน้า ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง “คือ...คุณพ่อมักจะมาถามหาคนกับป้ามาลีบ่อยๆ คุณมาลัยพอรู้ไหมครับว่าแกมาถามหาใคร”

“เอ...แม่ฉันเคยพูดให้ฟังนะ รู้สึกจะชื่อ ‘อุ่น’ ใช่ไหม”

“ใช่ครับ” เขาตอบ “คุณมาลัยได้ข่าวเธอบ้างไหมครับ”

“ไม่ได้ข่าวอะไรหรอก” แม่ค้าโบกมือ “ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนชื่ออุ่น

อะไรนี่เป็นใคร”

“ป้ามาลีไม่เคยเล่าอะไรให้ฟังเลยหรือครับ”

มาลัยส่ายหน้า “ไม่เคย แม่ฉันเคยพูดถึงแค่สองสามครั้งตอนฉันถามว่าคุณถามหาใคร แก่ก็บอกว่ามาถามหาคนชื่ออื่น แต่ฉันก็ไม่ได้เข้าชี้ถามอะไรต่อหรือเลย รู้แค่นั้น”

ปิติผิดหวัง แม้จะเกลียดผู้หญิงคนนั้นทันทีที่ได้ยินจากพ่อว่าเธอแย่งความรักของพ่อไปจากแม่ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงอยากรู้ว่าใครของเธอ และอยากรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน...อาจเป็นเพราะเรื่องมันผ่านมานานแล้ว และทุกอย่างก็ลงตัวอย่างที่มันควรจะเป็นแล้วกระมัง

ตอนนี้มารดาของเขามีคนที่ท่านรัก และรักที่ท่านอย่างสุดหัวใจแล้ว ส่วนเขาก็โตพอที่จะยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นได้ แม้จะชิงชังเธอคนนั้นบ้างก็ตาม แต่บิดาของเขาลี หากไม่ได้พบผู้หญิงคนนั้นอีกทั้ง ท่านอาจรู้สึกค้างคาใจไปตลอดชีวิตก็ได้

“ฉันก็ไม่ใช่ใครครับ ผมขอตัวก่อนนะครับ ไหว้จะมาอุดหนุนใหม่”

“ได้จ้ะ” แม่ค้ายิ้มให้ ก่อนจะหันไปสนใจลูกค้าอีกรายที่เดินเข้ามาซื้อขนม

ปิติเดินออกจากร้าน หันไปมองศาลาอย่างซึ้งใจ แต่สุดท้ายก็ไม่เดินเข้าไป เขาขึ้นรถแล้วขับกลับบ้าน แต่ระหว่างทางต้องขับผ่านชั้นเซตเฮลท์แคร์ วินาทีที่เห็นสถานที่ดูและผู้สูงวัยแห่งนั้น ภาพของชบาปรากฏขึ้นในสมอง ภาพนั้นทำให้เขาต้องตัดสินใจเลี้ยวรถเข้าไปทันที

“อ้าว...เฮ้ย!” ปกรณ์ร้องทักทันทีที่เห็นเขา “ลมอะไรหอบนายมาอีกวะ วันนี้สามเวลาเลยนะเว้ย สงสัยป้าชบาเล่นงานนายอีกแล้วใช่ไหม”

“ก็ทำนองนั้น” เขาตอบอ้อมอ้อม

คุณหมอร่างท้วมหัวเราะ “นายจะพิสูจน์ป้าชบาแก่ไปถึงไหนวะ”

“ฉันไม่ได้จะพิสูจน์อะไรนี่”

“ปัดโธ! ก็ไอ้ที่รับคำทำพั้นแกันนะ ก็ที่ๆ ก็แพ้ไม่ใช่หรอ?”

“ฉันก็แค่อยากรู้ว่าจะเป็นจริงอย่างที่คุณชบาพูดหรือเปล่า”

“แล้วก็จริงใช้ไหมล่ะ”

“เออ” ปีติรับอย่างยอมจำนน “แล้วนี่คุณชบาอนหรือยัง?”

“ยัง” เพื่อนหนุ่มตอบก่อนจะพยักพยัดไปทางสวนด้านหลังอาคาร
“ตอนนี้นั่งอยู่ที่นี่ประจำริมสระโน่นแน่ะ แยกไปนั่งที่นั่นทุกเย็น”

“ขบใจเว้ย” เขาตบไหล่เพื่อนเบาๆ ก่อนจะเดินตรงไปที่ประตูซึ่ง
เปิดออกไปยังสวนกว้างด้านหลัง

พื้นที่ส่วนใหญ่ของสวนเป็นสนามหญ้ากว้าง มีต้นไม้ใหญ่และไม้พุ่ม
ประดับอยู่โดยรอบทำให้ดูร่มรื่น บนพื้นมีทางเดินคอนกรีตขนาบด้วยไม้ดอก
สีส้มสดใส ทอดตัวไปตามส่วนนั้นหนาแน่นการต่างๆ ไม่ว่าจะป็นลานออกกำลังกาย
ศาลาพักผ่อน หรือแม้แต่ริมสระที่มีม้านั่งยาวสีขาววางเรียงรายอยู่
ริมตลิ่ง

เมื่อปีติชะเง้อมองไปที่ริมสระน้ำ เขาก็เห็นชบากำลังนั่งอยู่ที่ม้านั่ง
ยาวตัวหนึ่งซึ่งล้อมรอบไปด้วยต้นมะลิออกดอกขาวนวล รอบตัวเธอไม่มีใคร
ทำให้แลดูคล้ายตรงนั้นเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเธอ

คุณหอมหนุ่มเดินไปนั่งข้างๆ กลิ่นหอมของดอกไม้ที่อบอวลอยู่ตรง
ปลายจมูกกับหญิงสูงวัยที่กำลังนั่งยิ้มอยู่นั้น ทำให้รู้สึกสดชื่นและอบอุ่น
อย่างน่าประหลาดใจนัก

“ฉันชนะใช้ไหม” ชบาเอ่ยพลางยิ้ม ยังคงเหม่อมองไปไกล แก้มของ
เธอแดงเรื่อขึ้น

“ครับ” ปีติพยักหน้ารับ ก่อนจะถอนใจ “ถ้าผมจะถามว่าเป็นความ
บังเอิญหรือปาฏิหาริย์ คุณชบาก็คงไม่ตอบผมใช้ไหมครับ”

“ที่ฉันไม่ตอบคุณ เพราะฉันไม่รู้”

หญิงสูงวัยเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ สูดลมหายใจลึก เขาทำตามจน

กลิ่นมะลิตลบอบอวลอยู่ในอก

“ฉันคิดว่าคนที่สร้างความบังเอิญกับปาฏิหาริย์อาจเป็นคนคนเดียว
กัน และเขาคอนั่นส่งเธอมาให้คุณก็ด้วยเหตุผลบางอย่าง”

“อะไรล่ะครับ”

ชบาหันมายิ้มหวานให้เขา แก้มยังแดงเรื่อด้วยขมเลือดราวกับเธอ
กลับเป็นวิสาขาวอีกครั้ง

“ฉันไม่รู้หรอก ฉันไม่ใช่คนที่สร้างปาฏิหาริย์สักหน่อย” เธอหัวเราะ
เบาๆ เป็นสัญญาณว่าเขาคว้าน้ำเหลวตามเคย

ปิติถอนใจ เขารู้แต่แรกแล้วว่าคงไม่ได้อะไรจากชบา แต่ก็ยังต้องการ
มาหาเธอ มาพูดคุยกับเธอ ความสับสนวุ่นวายทั้งหลายในหัวสมองเหมือน
จะผ่อนคลายลงเพียงแค่นี้ได้พูดคุยกัน แม้เขาจะไม่ได้อะไรเพิ่มเติมเลยก็ตาม

“เธอเป็นยังไงบ้าง”

“ผู้หญิงคนนั้นหรือครับ” ชายหนุ่มย้อนถาม เมื่อเธอพยักหน้า เขาก็
ตอบออกไปตามจริง “เธอฟื้นขึ้นมาทำอะไรไม่ได้เลย จำไม่ได้ว่าใครทำร้าย
เธอ จำไม่ได้ว่าเธอไปอยู่ในไหนได้ยังไง และที่สำคัญ...เธอจำไม่ได้ด้วยว่าตัวเอง
เป็นใคร เธอบอกอะไรผมไม่ได้เลย เหมือนกับที่คุณชบาพูดกับผมเมื่อเช้า
นี่”

“น่าสงสารนะ” เสียงหญิงสูงวัยสั้นเครือ “มันแย่เสียยิ่งกว่าอยู่ตัว
คนเดียวอย่างฉันตอนนี้เสียอีก ฉันยังมีตัวฉันเอง รู้ว่าตัวเองเป็นใคร แต่เธอ
ไม่มีใครเลยแม้แต่ตัวของเธอเอง”

“ครับ” ปิติพยักหน้าคล้อยตาม “เป็นผม...ผมก็คงทำอะไรไม่ถูก
เหมือนกัน”

“แล้วคุณจะทำอย่างไรกับเธอต่อล่ะ”

“ก็คงจะต้องพึ่งตำรวจละครับ ให้พวกเขาช่วยตามหาครอบครัว
ของเธอให้”

ชบาเยี่ยม “ตำรวจไม่มีทางรู้หรือกว่าเธอเป็นใคร”

ชายหนุ่มเล็กคิ้ว สบตาที่แข็งแกร่งนั้นด้วยความแปลกใจ “ทำไมคุณชบาถึงมั่นใจแบบนั้นล่ะครับ”

หญิงสูงวัยเยี่ยมให้เขา เป็นยิ้มที่เย็นเยียบจนเขารู้สึกถึงพลังบางอย่างที่ซ่อนเร้นอยู่ เธอไม่ตอบคำถามตามเคย แต่ทั้งคำพูดและท่าทางของเธอก็ทำให้เขาแน่ใจว่าเรื่องนี้ตำรวจคงช่วยเขาไม่ได้อย่างแน่นอน

“ระหว่างที่ตำรวจตามหาครอบครัวของเธอ คุณจะให้เธอจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

ปิติฉงนเพราะคำถามนั้น เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตำรวจจะส่งเธอไปที่ไหน อาจเป็นสถานสงเคราะห์สตรีลี้ภัย ซึ่งก็น่าเศร้าไม่น้อยหากผู้หญิงซึ่งไม่รู้แม้กระทั่งว่าตัวเองเป็นใครต้องไปอยู่ในที่ที่หน้าหดหู่นั้น และเขาก็มั่นใจว่าบรรยากาศของที่นั่นไม่มีทางทำให้ความทรงจำของเธอฟื้นคืนมาได้แน่ๆ

“เวลาที่ฉันไม่มีใคร ฉันมักจะส่องกระจกแล้วบอกตัวเองว่าฉันยังมีแม่ชบาคนนี้อยู่ทั้งคน” หญิงสูงวัยเอ่ยขึ้น ก่อนจะพยักพืดไปยังผืนน้ำซึ่งสะท้อนเงาของสรรพสิ่งอยู่ จากนั้นก็หันมาแล้ววางมือลงบนมือของเขา “คนเราเวลาเหงา โดดเดี่ยว ไม่เหลือใคร อย่างน้อยก็ยังมีตัวเอง แต่ผู้หญิงคนนี้น่ะ แม่แต่ตัวเองก็ไม่เหลือเอาไว้เป็นที่พึ่งนะ”

ปิติถอนใจแผ่วเบา รวากับไม่อยากจะให้หญิงสูงวัยล่วงรู้ว่าเขาก็เป็นห่วงเธอไม่น้อยเช่นกัน แม้จะพบกันเพียงไม่นานเท่านั้น แต่ดูเหมือนเธอจะหยั่งรู้ไปเสียทุกอย่าง อย่างที่ปกรณัมบอกกับเขาจริงๆ

“คุณจะให้เธอได้ลงเขี้ยวหรือ”

“ผมไม่ทิ้งเธอหรอกครับ แต่ก็ยังไม่รู้ว่าจะทำยังไงเหมือนกัน”

“คุณมีห้องอยู่ที่คอนโดฯ ไกลๆ โรงพยาบาลไม่ใช่หรือ”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วมองหญิงสูงวัย หากเขาไม่เจออะไรแปลกๆ เกี่ยวกับ

เธอมาก่อน คงตกใจมากแน่ๆ ที่เธอล่วงรู้เรื่องส่วนตัวของเขาดีขนาดนี้... นอกจากการเป็นหมอรักษาคนไข้และเป็นนักบริหารที่ต้องดูแลโรงพยาบาล แทนบิดาที่ป่วยแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่เขาทำควบคู่ไปด้วยนั่นก็คือซื้อคอนโดมิเนียมเพื่อเก็บกำไรระยะยาวและปล่อยให้เช่านั่นเอง

“ผมซั๊กจะกลัวคุณชบาแล้วนะครับเนี่ย”

หญิงสูงวัยหัวเราะ “มากลัวอะไรคนแก่อย่างฉัน”

“ก็เล่นรู้ไปเสียทุกอย่าง ถ้าคุณชบาทำงานกับกรมสรรพากรผม คงแย่”

“ฉันรู้ คุณไม่ทำเรื่องผิดกฎหมายหรอก จะกลัวอะไร”

ปิติหัวเราะตาม

“สรุปว่าคุณหมอมจะช่วยผู้หญิงคนนั้นไหมล่ะ”

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก ก่อนจะระบายออกมาจนหมด “คงมีขึ้นตอนทางกฎหมายที่อยู่ยากพอดูแน่ๆ”

“แต่คงไม่เหลือปากว่าแรงคุณหรอก ฉันมั่นใจ”

ปิติชะงัก มองอีกฝ่ายก่อนจะถอนใจเบาๆ แล้วยิ้ม “ก็ได้ครับ ผมจะลองพยายามดู”